

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO (AÑO) VIII. — ŠTEVILKA (NUM.) 139

AVGUST (AGOSTO) 1939

25. Junija je jugoslovanska kolonija slavila Vidovdan s postavitvijo temeljnega kamna jugoslovanskega doma na Dock Sudu.

Zbralo se je kakih 1000 rojakov.

Na sliki vidimo g. ministra dr. Iz. Cankarja (1) med njegovim nagovorom. Arhitekta Sulčiča (2), gospo Cankar (3), g. Popoviča (4), g. Miličiča iz Rosarija (5), kumico gospo Popovič (6).

Na gornji sliki vidimo narod ki se zbira k slovesnosti.

25. jun. se je že rano začel zbirati narod na zemljišču, kjer bo stal novi dom. Najprej so prišli "pečenjari", to so tisti, ki so prevzeli skrb, da bo narod veselo dobrega prigrizka prav po jugoslovanskem običaju. Kmalu so začeli jančki in prašički svoj ples na ognju, vse naokoli pa je šel prijeten vonj pečenja, boljše propaganda in uspešnejše vabilo kot katerakoli papirnata.

Ko se je ob 10 uri oglasila jugoslovanska radio ura, so že postali glasni zvočniki in privabljali nove in nove ljudi.

Ob 11.30 uri je prispel minister dr. Izidor Cankar z gospo in hčerko, ki sta nasili bogate slovenske narodne noše, naroda je pa bilo tedaj zbranega že cela množica. Prihitali so tudi od daleč zunaj. Iz Rosaria, iz San Antonio de Areco, iz Recifes, iz Rafaela Obligado, iz Berissa, Ensenade in še iz premmogih drugih strani.

Prvi je povzel besedo arhitekt Viktor Sulčič, predsednik odbora za gradnjo doma, ki je najprej po špansko obrazložil pomen slovesnosti in pozdravil vse navzoče, posebno še častne vdeležence, v prvi vrsti gospoda ministra dr. Cankarja, ki je sprejel čast kuma in gospo Popovičevo, kumico svečanega akta. Nato je govornik nadaljeval v srbohrvatskem in podal najvažnejše

podatke iz pripravljalnega dela. Glavna zasluga za novi dom gre gospodu ministru in pa g. Popoviču, ki je preskrbel stavišče. Toda samo s sodelovanjem vseh dobrohotečih, ki so velikodušno žrtvovali nekateri prav velike prispevke, je moglo priti do tako lepe svečanosti.

Posebna pohvala gre tudi g. Sulčiču, kar je bilo povedano najprej z burnim odobravanjem, ki ga je za svoje besede žel, a je bilo to potem tudi z besedami povedano. On je izdelal vse načrte za novi dom, ki bo ponos naše kolonije, kadar bo dograjen.

Po končane maplavzu je godba zaigrala argentinsko in jugoslovansko himno, na kar je spregovorila po špansko kumica gospa Popovičeva, ki je z izbranimi besedami dala izraza svojim čustvom in vnemala tudi druge v požrtvovalni domovinski ljubezni.

Sledili so nato pozdravi zastopnikov raznih društev, nakar je povzel besedo minister dr. Cankar. Povdaril je najprej pomembnost zgodovinskega dneva in nato navduševal k vstrajnosti v započetem delu, da bo ta dom lahko postal prijetno zavetišče, res pravi dom vsem našim, ki so tu v tujini brezdomci. Naj bi z ljubeznijo hiteli na to mesto naši zaneanci z mislijo: to je hiša, ki jo je pomagal graditi moj oče, in je tudi moj dom.

DUHOVNO ŽIVLJENJE je mesečnik.

Uredništvo in uprava:
Pasaje Salala 60.
Urednik: Hladnik Janez.
Telefon 63 - 6832

Kličič od 11—13 ure in po 7 uri zvečer.
Ob sredah in petkih popoldne ni doma.
Letna naročnina za Argentino 2 \$.
Za Jugosavijo 40 Din.
Za druge dežele 3 \$.

CERKVENI VESTNIK

6. avg. Maša na Paternalu za
Jernej in Avgust Miharčič.
13. avg. Maša na Avellanedi za
Kato Ritoper.
20. avg. Maša na Paternalu za Iva-
no Gregorec.
27. avg. Maša na Avellanedi za
Marijo Gomišek.
Popoldne vselej na Paternalu
ob 4 uri na Av. del Campo 1653.
20. avgusta velika prireditev na
Azcuénaga s začetkom ob 3 uri. Mo-
litve se ta dan ne vrše.

PRVO SV. OBHAJLO

Prosim vse, ki imate na skrbi otroke, li še niso bili pri prvem sv. Obhajilu pa imajo že 8 let izpoljenih, da jih prijavite čim preje v bližnji cerkvi, da se bodo prav pripravili in letos ta sveti zakrament prejeli. Prvo sveto Obhajilo se vrši večinoma na dan 8 decembra. Naj se pripravijo in naj skupno z drugimi otroci sprejmejo sveto Obhajilo v svoji bližnji cerkvi.

Prosim pa, da prijavite tiste otroke tudi meni (Janez Hladnik, Pasaje Salala 60, Buenos Aires), da bodo prišli tudi med naše otroke tedaj, ko bomo imeli na Paternalu slovesnost prvega sv. Ozhajila, in bodo imeli "Comuni6n segunda". To bo 19. decembra.

ROMANJE V LUJAN

se bo vršilo 19 novembra. Ta datum bo zato primernejši, ker se prve dneve v decembru vedno vrše razne društvene prireditve tako radi narodnega praznika 1. decembra kakor radi Miklavža. Prosim pa tudi vsa društva, da bi v svojih programih upoštevala ta dan in ne prirejala kakih prireditev, ki bi njihove člane in prijatelje ovirali, da pohite z nami v Lujan.

IZ UREDNIŠTVA

Prihodnja številka Duhovnega življenja (september) bo nudila članom veliko presenečenje. Namenjena je kot mala zbirka iz cvetja slovenskega leposlovja. Nihče nas Slovencev ne pozna in še manj poznajo našo kulturo. Zato bo Duhovno življenje napravilo prvi poskus, predstaviti tukajšnji in sploh španski javnosti, nekaj drobcev iz našega kulturnega zaklada. Prihodnja številka bo torej izšla večinoma v španskem jeziku in bo nudila bralcem prevode iz tehle pisateljev: Prešerna, Jurčiča, Levstika, Jenka, Cankarja, Zupančiča. Nekateri spisi bodo po podajali

KULTURNA KRONIKA

25 jun. proslava Vidovega dne s postavitvijo temeljnega kamna jugoslovanskega doma na Doek Sudu.
2. jul. V Rosariju velika šolska prireditev v proslavo Vidovega dne.
8. jul. prireditev Ljudskega odra.
15 jul. Odaritev otrok v šoli na Paternalu in Doek Sudu.

podoba slovenskega obraza z opisom slovenskih navad, našega gospodarskega in kulturnega stanja... Skratka: bo mal obris tega kaj in kdo smo Slovenci. Upamo, da bodo čitatelji to številko posebno z veseljem sprejeli.

IZ UPRAVE

Vsakemu je jasno, da je tako delo združeno z znatno večjimi stroški, zato se obračamo na vse naše naročnike, da poravnate naročnino, ker sicer te številke ne boste prejeli. Naročnino lahko pošljete tudi v poštinih znamkah, še boljše pa če izročite osebno ob priliki službe božje ali na obeh bankah (Laknerju in Škrbeu). Letna naročnina 2 pesa.

Ker bo ta posebna številka izšla v veliko povečani izdaji in bo imela tudi svojo trajno vrednost, zato boste gotovo nekateri radi stavili notri tudi oglase. Prosim, da se prijavite. Cena oglasa bo od 2 \$ dalje. Prosim, da pohitite, ker do 8 avgusta mora biti to delo že končano. S svojimi prispevki boste storili uslugo dobremu delu v prid slovenskemu imenu.

Če bi kdo želel več izvodov te številke, naj sporoči. Cena posamezni številki bo 20 centavov.

VELIKA SVETOGORSKA PRIREDITEV

se vrši 20 avgusta v salonu San José ob 3 uri popoldne in sicer točno. Kdor bo prišel pozneje bo zamudil. Prva točka bo pa tista, ki bo za mnoge ravno naplešpa: naš film.

Sal6n je v Azcuénagi 158. Ta ulica teče od Rivadavije proti Palermu in sicer na številki Rivadavije 2400 (poleg cerkve Balvanera).

KORISTNI NASLOVI

Poslanstvo kraljevine Jugoslavije za Argentino, Brasil, Uruguay in Paraguay: Charcas 1705, Bs. Aires, U. T. 44—6270.

Konzulat kraljevine Jugoslavije v Rosario: San Lorenzo 937, Rosario de Santa Fé, U. T. 22—012.

Izseljenski korespondent za Uruguay: Ituzaing6 1322, Montevideo, Uruguay.

Provincialat Slovenskih šolskih sester Rosario de Sta. Fé, calle Córdoba 1646, Telefon: 28—083.

Izseljenski duhovnik David Doktori6: Ituzaing6 1322, Montevideo, Uruguay
Telef. 87959.

Izseljenski duhovnik Kastelic Jože: Condarco 454. Telef. 63—2435.

Slovenska šola na Paternalu: Paz Soldan 4924, Buenos Aires.

Slovenski list. General Cesar Diaz 1657 Buenos Aires, Argentina, U. T. 59—3667.
Zavetiš6e Lipa, Villa Madero FCGBA

Kako priti tja?

Vsa vozila, ki tečejo po Rivadaviji ali Corrientes, in Sarmiento, pustijo dobro. Izstopiti je treba na višini 2400 in potem po ulici Azcuénaga do številke 158. Tudi subterranea pustita dobro oba. Na Rivadaviji je postaja Alberti na Corrientes (Lacroze) je postaja Pasteur. Od Pl. Once je treba iti 4 kvadre proti Pl. de Mayo.

Program bo pa tak, da bo vsak odhajal vesel, kdor se bo potrudil, da pride blizu. Prisostvovali bodo tudi mnogi odlični gledalci iz tukajšnjega mesta, ki se zanimajo za naše slovenske stvari.

BANCO GERMANICO

DE LA AMERICA DEL SUR

Avda. L. N. Alem 150 Buenos Aires

BENEFICIOS SIN IGUAL, PARA LA COLECTIVIDAD YUGOESLAVA:

Iº Departamento Yugooslavo
IIº Representante exclusivo en la América del Sud de

Caja Nacional

de Ahorro Postal - Belgrado

En Yugooslavia existe una gran institución bancaria: Caja Nacional de Ahorro Postal, y que por todas las operaciones que efectúa garante la Nación, por lo tanto es inquebrantable.

Envíe sus giros a Yugooslavia unicamente y por intermedio de su representante oficial.

CAJA DE AHORRO — GIROS — PASAJES POSTERESTANTE

Horario de 10 a 15, Sábados de 9 a 11 horas.

Otroci s dobili šolske plašče, obuvala in razne dele obleke.

15 jul. Vidovdanska proslava v Berissu.

Vidovdanska proslava se je vršila tudi v Montevideu in v Boliviji v La Pazu, kjer je kolonija letos prvič slavila ta spomin v lastnem domu.

Bolivija je v Belgradu otvorila generalni konzulat za vse balkanske dežele.

KRISTUS KRALJUI

Takole piše apostol narodov, ki je zapisal besede večne modrosti in resnice: Naj vam da Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, da bi prav spoznali, kakšno je upanje v katero vas je poklical, kakšno je bogastvo njegove dedščine, kako neizmerna je velikost njegove moči, s katero je obudil Kristusa od mrtvih in ga posadil na svojo desnico v nebesih nad vsako vladarstvo in moč in gospodstvo in vsako ime, ki se imenuje ne le na tem svetu, ampak tudi na prihodnjem; in vse je podvrget njegovim nogam in njega je kot glavo dal Cerkvi....

Po pravici je torej izjavil Kristus pred Pilatom, da je kralj. Če je nekoč v judovski zgodovini bil izbran za kralja Savel, o katerem poroča knjiga kraljev, da je bil za glavo večji od vseh drugih v množici, potem pristoja tudi Kristusu po pravici kraljevska čast, ker je od vseh človeških sinov daleč najodličnejši.

Kakšno pa je kraljevanje Kristusovo?

Takole se nam predstavlja on sam z besedami, ki jih je govoril pri zadnji večerji, ko so se apostoli pregovarjali o tem, kdo je med njimi imenitnejši: "Kralji narodov gospodujejo nad njimi in tisti, ki imajo oblast nad njimi se imenujejo "dobrotniki". (V strahu pred njimi so celo nasilnike tako imenovali). Vi pa ne tako, temveč kdor je največji med vami bodi kakor najmanjši in kdor je predstojnik, bodi kakor strežnik... "tako je govoril in jim noge umival....

Njegovo kraljevanje je torej povsem različno, ker je kralj ljubezni in miru. On torej ne mara hinavskega klečepazenja, s kakršnim obdajajo svetne oblastnike, temveč on hoče: naj se mu iz ljubezni in v iskrenosti poklonijo vsi narodi in vsi posamezniki, za katere se je on sam popreje žrtvoval. Saj se je storil za služabnika vseh s tem, da je vzel nase kot naš Odrešenik krivdo vseh ljudi in je za nas, — za druge, ne zase, — plačal dolg s svojo krvjo. S tem nas je odkupil, kakor so v starem času z denarjem odkupovali sužnje. Le da je bila njegova odkupnina za nas vse bolj dragocena. Saj ga je stala vse. Dal je ne le vse, kar je imel in kar bi mogel imeti. Saj je hotel biti siromak, čeprav bi mogel biti gospod vseh bogastev. A dal je še več, ker je dal celo svojo čast in je dopustil, da so ga zasramovali in še s silno muko je dal svoje življenje....

Vse to je storil zato, da bi mogli mi doseči odpustanje naših grehov in tako mogli dobiti pravico do vstopa v večno kraljestvo božje. In kljub tej ceni, ki jo je plačal, je postavil za simbol svoje oblasti nad ljudmi... svoje prebodeno in s trnjem kronano sree...

Kristus mora kraljevati.

Ni najtežje postavljati kipe Kristusu Kralju, kakor stoji vsoko gori v Andih na meji med Čile in Argentino ali pa na gori Corcovado nad Rio de Janeiro. Teško pa je sprejeti "jarem njegovega kraljevanja".

V srednjem veku je vodila svet tale modrost: Bog nas je ustvaril, Kristus nas je odrešil, na svetu živimo zato, da si zaslužimo nebeško krono. Vse zemeljske stvari morajo toraj biti podrejene glavnemu namenu človekovega življenja, ki je "spolnjevati voljo božjo", zapisano v postavi desetih zapovedi in dopolnjeno po cerkvenih postavah.

V tistem času so delali kmetje na polju zato, da so s tem spolnjevali postavo božjo, ki je naročila človeku, da naj obdeluje zemljo in naj si na ta način oskrbi potrebnega kruha. Takrat niso delali zato, da bi si nabrali bogastva. Moli in delaj je bilo vodilno načelo.

Služabniki so služili zvesto, ker so vedeli, da oni na ta način vrše voljo božjo in si prav s tem služijo večno plačilo. Niso se pa gnali za tem, da pridejo do življenja polnega obilnosti. Saj je življenje kratko, bogastvo pa kot vela trava...

Mogočniki, v kolikor so bili verni, so z milino vršili svojo nalogo, ker so se dobro zavedali svoje odgovornosti pred Bogom. Saj so vedeli, da jih je božja previdnost postavila na vodilna mesta, da so pred Bogom dolžni dajati vsem s pravičnostjo, kar komu pristoja. Svojo oblast so vršili v božjem imenu. Seveda ne vsi, ker je bogastvo vedno bila največja nevarnost za pošteno življenje.

Vse življenje je potekalo pod vidikom večnosti.

Takrat je bilo uresničeno Kristusovo kraljestvo na zemlji v tistem obsegu, v kolikor je njegovo kraljestvo od tega sveta. Saj vemo, da v bistvu božje kraljestvo ni od tega sveta!

Danes je na svetu drugače.

Liberalizem je raztrgal človeško občestvo. Mesto da bi ljudje vzajemno živeli eden ob drugem in si medsebojno lajšali življenje kot otroci skupnega nebeškega očeta in kot sodediči nebeškega kraljestva, kjer bodo rajsko srečo uživali... Mesto da bi sedaj lepo v ljubezni živeli v pripravljanju na večnost, se ljudje prerivajo in sovražijo in zajedajo med seboj za nekaj grošev denarja, za bolj častno službo, za boljši kos kruha... Kako majhni smo danes ljudje!

Pa ne samo to je prišlo na svet, da so ljudje obrnili

svoje oči le v zemeljske stvari.

Hujše je to, da so se božjim in večnim stvarjem nekateri sploh odrekli, kakor nekoč Ezav, ki je bratu Jakobu prodal pravice prvorojenstva za ... skledo leče. Kako grozno je obžaloval svoj nepremišljeni korak potem, ko je spoznal svojo neumnost!

Preje je pomislil samo na to, da je lačen, nič mu ni bilo mar posledic, potem je pa kar tulil od bridkosti... Tako tudi danes premnogi mislijo samo na telesne prijetnosti in časne potrebe, za večnost, za božje kraljestvo se pa nič ne menijo.

Nauk vere je jasen in to je ena osnovnih postav Kristusovega kraljestva: Človeku so vsa nagnenja dana le zato, da človeku olajšujejo dolžnost njegovega življenja oziroma, da ga prisilijo k temu, da spolni svojo dolžnost, ne pa zato, da bi tem nagnenjem slepo služil.

Človek ima željo po jedi zato, da ga glad primora k delu, in si tako ohrani življenje do božje volje, ne pa zato, da bi se naslajal z obilnimi požrešnimi gostijami. Koliko pa je danes ljudi, ki jedo predvsem zato, da strežejo svojemu grlu...

Na svetu sta dva spola zato, da se ohrani človeški rod po nedolžni ljubezni, ki združi dvoje ljudi v pošteno zakonsko zvezo... Pa so premnogi zavrgli ograje, ki jih je ljubezni postavil Stvarnik s šesto zapovedjo in iščejo naslado v nižinah življenja. Najbolj nizke nagnone uporabljajo celo v trgovske svrhe.

V človeku je gon, da si svoje življenje čuva. Saj si ga mora ohraniti. Toda božja postava veli, da naj se vsak zaveda in upošteva, da ob njegovi strani živijo drugi ljudje, ki imajo prav iste človeške pravice in želje in potrebe... Toda razbrzdani človek vidi samo sebe, samo svoje želje, samo svoje potrebe. Nič mu ni mar, če si iz krvi soljudi zida udobne gradove...

To so razvaline človeštva, razvaline kraljestva božjega.

In tako brezmejna je človeška zloba in satanska hudobija, da se celo prepoveduje ali vsaj obtežuje pravi poduk mladine.

Da naj se o Bogu nič ne govori in ne piše, da je

stvar vsakega posameznika, če hoče imeti vero... Smejo se učiti otroci vseh zvijač, s katerimi bodo znali ukantiti druge, a Boga in njegovo postavo in večno resnico človekove večnosti hočejo otroku utajiti.

“Nemaramo, da bi ta vladal nad nami”, tako se glasi danes v modernem svetu. V razvaline gre božje kraljestvo in raste iz razvalin razkošno kraljestvo tega sveta, ki je kraljestvo satanovo, ki pa z vsem bleskom in napredkom nemore zakriti bede in stiske, katera tare siromašno ljudstvo in bridkosti, katero napolnuje srea tistih, ki so zašli na to pot pogube. Kljub izobilju so nesrečni, zakaj ljubezen in mir vlada in more vladati samo v kraljestvu Kristusovem in božjem in v vernem sreju.

Kristus zmaguj.

Javno življenje je danes postalo povsem brezbožno. Vera se je morala umakniti v zatišje cerkve in v skrivni kotiček srea. Življenje v javnosti pa gre docela mimo ali pa naravnost čez postave Kristusovega kraljestva.

Jezus Kristus sam je zelo pogosto svaril, da se je treba varovati “sveta”.

Kdo bi vprašal: zakaj pa je Bog to dopustil. Ali mar ni mogel tega preprečiti?

Kristus hoče kraljevati v ljubeznijo in ne z bajonetom. Saj ljudje sami sebi pogubo delajo zato, ker je njihova stvar, če se hočejo krivega pota obvarovati. Vsakomur je dana jasna postava: delaj dobro in varuj se hudega. Vsak ve, da je treba resnico iskati, če jo hoče najti.

Kristus torej svojega kraljestva ne bo usilil ljudem. Saj je “srce” simbol njegove oblasti nad nami in ne — meč!

In še to: Njegove postave so v javnem življenju zelo prezrte. Toda njegovo kraljestvo je tudi znotraj v naših središčih. Ono vidno, javno kraljevanje božje nad ljudmi, Kristusovo socijalno kraljestvo, moramo uveljaviti v javnem življenju ljudi.

V naših središčih pa Kristus lahko kraljuje tudi brez tistega. Saj trka on na vsako srce še posebe in božje kraljestvo v večnosti bo dano tistemu, kateri je v svojem sreju ohranil Kristusovo kraljestvo.

SLOVENSKE NARODNE PESMI SREDI PARIZA

Med slovenskimi izseljenci-delavci v Franciji je letos posebno živahno. Duhovnik g. Camplin, ki je dodeljen jugoslovanskemu izseljenskem zastopstvu v Parizu, je poleg svojih rednih obiskov posameznim izseljenskim kolonijam širom Francije uvedel letos še posebne zборе slovenskih izseljencev iz pariškega pasu. Za božič in veliko noč so se ti verski in narodni prireditvi vršili na Gravellu v pariškem predmestju.

Za binkošti pa je g. Camplin pripravil prvi “pohod slovenskih izseljencev na Pariz”. Tvegan poizkus, ki pa je v polni meri uspel. Velika skupina slovenskih delavcev, ki so se ji pridružili slovenski katoliški izobraženci, ki študirajo v Parizu, se je zbrala na binkoštno nedeljo v pariški župni cerkvi sv. Ambroža, ki jo je tamošnji gosp. kanonik ljubeznivo dal slovenskim izseljencem na razpolago. Lepo je bilo: pred oltarjem slovenski delavci, ostala cerkev pa polna francoskih vernikov. Ob 10 slovesna asistirana maša s skupnim slovenskim ljudskim petjem. Pred evangelijem je g. župnik francoskim vernikom predstavil Slovence in g. Camplina, ki je nato iz prižnice napravil kratek nagovor francoskim vernikom, ki mu je sledila slovenska pridiga. Skoraj vsi Slovenci so pristopili k sv. obhajilu. Po končani maši se je vodja jugoslovanskega izseljenskega zastopstva g. Jerič v imenu zadržanega ministra dr. Puriča g. župni-

ku zahvalil za gostoljubnost, g. župnik pa je Slovincem tolmačil čustva zbranih francoskih vernikov, na katere je slovensko ljudsko petje in verski zgled slovenskih izseljencev napravil globok vtis.

Po sv. maši pri skupnem kosilu se je nato razvila prisrčna domovinska manifestacija. V sredi petja je slovenske izseljence-delavce nagovoril France Casar in jim v močni besedi orisal dobre in slabe strani našega težkega izseljenskega vprašanja ter jim odkrival pomen ljubezni in vere do slovenske domovine in naše narodne države. Besede o domovini in o državi so izzvale morje navdušenja, ki se je izlilo v državno in slovensko himno, ki so jo izseljenci peli s takim ognjem, da je ta množični izraz domovinske vere in ljubezni potegnil v svoj plaz slehernega udeleženca. Petje himne je bilo na koncu obsuto z vzkliki Jugoslaviji, kralju, knezu-namestniku, Sloveniji, dr. Korošcu in slovenskim škofom.

Po popoldanskih večernicah so se vsi udeleženci zbrali na velikem trgu pred cerkvijo, kjer so zapeli venček slovenskih narodnih, ki ga je znova zaključila državna in slovenska himna. — Slovensko petje sredi Pariza, posebno pa mogočni odmevi jugoslovanske himne, ki je Francozom dobro poznana, je sprožilo med številnimi Parižani, ki so se zbrali na trgu, manifestacije za Jugoslavijo.

PO ARGENTINI SEM TER TJA

SKOZI PERGAMINO V ROSARIO

Človek bi rekel: saj ni nič posebnega, takle deževne dan, kot me je spremljal na nadaljni poti. Goste deževne kaplje so se vsipale po vlakovih oknih in se zlivale po steklu navzdol. Saj smo doma tolikokrat imeli priliko doživljati goste deževne plohe. Tukaj je pa to vsekako nekaj romantičnega in tako sem menda kar nekako sanjal tja ven v pokrajino, ki je na vse kraje kazala prostrane mlake. Žalostna je čemela zoreča koruza tja preko širnih poljan. Ni bila vesela takega dne, pa tudi kmetu ni delala veselja s svojim žalostnim obrazom. Saj pravijo, da je bila še malokdaj, zadnjih deset let pa menda kar nobenkrat, tako slaba letina za koruzo. Uničila jo je suša.

Komaj sem zapazil, da imam ob strani tudi sosede, ki so pa že pozneje prisedli. Očividno so želeli priti z mano v razgovor, jaz pa tudi nisem, na jezik sedel in tako smo kmalu prišli v besedo. Kar predstavili so se mi: fant, njegova zaročenka, njen brat. So iz Buenos Airesa in so bili v Rafael Obligado par dni na oddihu. Danes je pa treba nazaj.

Kar kmalu smo bili dobri prijatelji. Časa smo imeli na pretek. Vožnje je skoro dve uri. Vse jih je zanimalo. Najprej kod sem potoval, nato so hoteli spet vedeti od kod sem in kaj delam v Argentini. . . . Kar po domače smo pokramljali in še tako so mi obljubili, da me pridejo obiskat v Flores, drugače se pa jaz gospodov kar bojim, je menil fant.

Ste že kdaj imeli kako stvar s kakim gospodom, ki se vam je zameril.

Saj sem hodil v duhovsko šolo. Tam smo pa imeli nekega gospoda, ki je bil veš vražji.

Samo, da vi svojega tedanjega ravnanja niste najbrže nikoli potem z zrelim prevdarkom premislil, ker bi gotovo dognali, da je tisti gospod tudi imel kaj prav.

Takrat se mi je zameril in je v zameri ostal.

Morda vas je pretepel?

Res je tako. In bil sem nedolžen.

To trdi vsak. In če se vam zdi, da ste bili takrat nedolžen, ali pa lahko rečete, da niste kaj podobnega zaslužil kdaj drugič, pa je nemara kdo drugi odnesel vaš del, ki je bil po nedolžnem kaznovan na vaš račun.

Ne rečem, da ni bilo tudi kaj tega. Toda pomislite, da boli, če človeka po nedolžnem kaznujejo.

Kadar boste pa vi sam na tem, da boste odgovoren za druge in boste nosil odgovornost vzgoje, boste pa videl in razumel, da je včasih neizogiben kak tak nastop, ki boli tistega, katerega zadene. To je pa tudi stara stvar, da se ima za nedolžnega vsak, ki je kaznovan. Še tedaj kadar ve, da je zaslužil, ni vselej pri volji, da prizna, s časom pa celo sam sebe prepriča, da je bil res nedolžen. . . .

Vse to je mogoče. Meni je pa le ostala neka mržnja. Moram pa priznati tudi to, da je bil eden med mojim vzgojitelji, tudi duhovnik, katerega se vedno spominjam z najlepšimi spomini.

Tako smo obravnavali razne vzgojne probleme.

Potem smo pa prišli na druge stvari.

K maši kaj hodite?

Seveda. Včasih grem.

Le dajte ga, gospod, le podučite ga malo. Jaz mu vedno dopovedujem, da bi šel lahko kaj več, je pravila njegova zaročenka. In za veliko noč bi ga bilo treba spraviti k spovedi. Tako trd je, čeprav se je v duhovski hiši vzdajal.

To ste mi ljudje! Ko bi prišli do tega, da je nedelj-

ska maša najprej potreba in šele potem zapoved, bi ljudje vse bolj z veseljem to storili. Menda mislite, da je to neka sitna dolžnost, katere naj se človek ogne, če le more?

Seveda. Tako se mi zdi. Zato grem kdaj, vselej pa ne. Zares ne vem zakaj!

Tako ste povedal, kot govore premnogi. Tako govore tudi moji kristjani. Pravijo, da nimajo nič od tega, če gredo k maši.

In res ne vem, kaj naj bi od tega imel, je fant branil svojo misel.

Če bi pa tam pri cerkvenih vratih nekdo stal, ki bi vsakemu, ki je bil pri maši, dal pet pesov, potem bi se pa splačalo, kajne?

Tudi jaz tako mislim.

In vendar sem jaz prepričan, da vi ne mislite tako. Kako da ne. No, kako boste to razložili.

Takole, da vam bom zastavil nekaj vprašanj in upam, da mi boste iskreno nanje odgovorili.

Seveda bom. Kar vprašajte.

Ali vi verjamete, da je Bog ali ne?

Seveda verjamem. Saj sem vendar krščen človek.

Ali verjamete, da imate dušo, ki bo telo preživela?

Seveda verjamem. Saj to uče vse vere in tudi pamet.

In tudi to verjete, da človeka po smrti čaka plačilo in kazen?

Jaz mislim da tudi to. Saj nekje mora biti več pravice, kot je vidimo na svetu.

Dobro. Torej tiste resnice, ki so osnovne v veri držite. Sedaj pa še naprejž Ali verjamete tudi, da je hudič in njegovo zapeljevanje?

To pa res ne vem, če naj verjamem, je bil fant v zadregi.

Niste edini, ki mu ta stvar ni jasna. In je čisto naravna stvar, če ste v tem negotov. Saj bi bil hudič dosti neumen, če bi se ne znal skriti. Saj v tem je ravno sila njegovega zapeljevanja, da se zna tako skriti, da ga je težko razkrinkati. Pa vendarle je res.

In kako bi mi to dokazali?

Najprej iz tega, ker nas je Jezus sam pred njim svaril. Kolikokrat opominja pred "temo" in pred "satanom". Sveti Peter je pa zapisal: "Božite trezni in čujte, zakaj satan hodi okrog kot rjoveč lev in išče, koga bi požrl. Vstavljajte se mu močni v veri!" Ali slišite to besedo: "Močen v veri"! Ali ste vi močan v veri?

Zamislil se je fant.

Sveti Pavel pa tudi piše: Naš boj ni s tistimi, ki so iz mesa in krvi, temveč naš boj je proti poglavarju teme, ki tudi v našem podnebjju hoče gospodariti. . . .

To vem, da vera tako uči. Pa vseeno. . . .

In pamet mar ne pravi prav tega! Saj ste zrel človek. Ne vem kako je vaše življenje? Ali ste nedolžen, ali pa tudi ne?

Fant je postal rdeč.

Ne bom vas spraševal naprej o tem, ker to je stvar vaše vesti in jo je treba urediti z Bogom, toda povejte mi: Kaj ima človek od tega, če se vda grdemu življenju in zapravi nedolžnost svojega srca in še druge spravi na pot pogube? Ali je mar srečen? Povejte mi, kako bi si želeli biti vi tedaj, ko boste s svojo nevesto stopal pred oltar, da si obljubita zvestobo? Ali bi vi želel, da je takrat vaše srce in vaše telo nedožno, ali da je nad vami bil že greh. . . . Kar čisto trezno premislite, kdo je na boljšem: Ali tisti, ki lahko tedaj reče: Glej Gospod Bog, tukaj stopam pred Tvoje obličje. Nedolžnost sem ohra-

nil in zato zaupno prosim in vem, da bo moja prošnja sprejeta, daj, da bom mogel osrečiti tiste, kateri bodo moji. . . . Ali je mar na boljšem oni, ki mu življenje ne hrani več nobenih skrivnosti in svoji izvoljenki tudi ne more pogledati v oči z dvignjenim čelom? Kdo je na boljšem, kaj se vam zdi?

Toda, kaj ima to opravka s hudičem?

Ima, ima! Prav kotovo da je vsakega dostojnega človeka sram pred tistimi nečednostmi, ki človeka ponižajo pod žival. In vendar: zakaj toliko mladih ljudi zabrede v tiste nižine življenja?

Zato, ker je strast, ki je ni mogoče krotiti.

To pravite vi. Pa to je le izgovor. Pa vendar je tudi mnogo resnice na tem, kar trdite in prav tukajle vam bom dokazal, da je hudič.

Začudeno so me gledali.

Da. Takole je. Strast je huda stvar, toda pamet človekova je močnejša, dokler se merita le te dve sili v človeku. Vi priznate, jeli, da je veliko lepše, če človek nedolžen stopi pred poročni oltar in more z odkritimi očmi pogledati naravnost v obraz svoji izvoljenki in se ni treba bati nobenega vprašanja od nje?

Seveda je res tako kot pravite, toda. . . .

Kaj toda? Ni nič toda, temveč samo: da ali ne. Pamet je torej čisto jasna, da mora biti človekovo življenje uravnano po postavi, ki nam jo je dal Stvarnik. Če pa je to težko v resnici izvršiti, je pa zato, ker se v naše življenje tako hitro vtakne hudič. In to je prav gotovo, da če bi hudobec nič ne mogel in smel vtikati v naše življenje, da bi se nedolžnost veliko bolj ohranila in bi bili tudi ljudje v družinskem življenju veliko bolj srečni. Da je toliko nesreče v družinah, je največkrat vzrok v tem. Za vsak greh je treba pokore in vsak mora "pogjesti tisto meneštvo, ki si jo skuha", taka je božja postava. Tukaj smo sedaj v sredi problema. Satan skuša človeka spraviti v nesrečo in če je toliko ljudi na poti pogube, je to posledica satanovega zapeljevanja kakor je piškavo jabolko delo skritega črvička. Pa je še raznih drugih stvari dovolj, ki dokazujejo, kako se vtika neka zlobna sila v človeško življenje in dela zmedo. Kako srečno bi lahko živeli ljudje, če bi se tista satanska sila ne vmešavala v naše življenje, ali bolje če bi bili ljudje nedostopni za njegovo zapeljevanje.

Menda bo torej že res tudi satan, je pristal fant. Toda sedaj še vseeno ne razumem, zakaj bi bilo treba vsako nedeljo k maši. Saj to je bil začetek našega razgovora, če nisem že pozabil.

Da. Prav tisto sem vam hotel pojasniti. In sedaj boste lahko razumeli. Naše življenje je veden boj s tisto peklenko silo. V tem boju smo pa mi sami slabotni, ker je satan mnobolj brihten kot pa človek. In zato je človeku nujno potrebna posebna božja pomoč. Bog namreč hoče od nas prav to, da se v tistem boju s satanom pokažemo močne, a on nam v tem boju pomaga s tem, da nam deli svojo milost. Zato je pa treba v nedeljo k maši. Prav tako kot je treba v trgovini kupiti, kar je potrebno zat elesno življenje, tako je tudi z molitvijo in nedeljsko mašo treba preskrbeti svoji duši moči, da ne opeša v duhovnem boju. Prav zato toliko ljudi opeša v veri in jo nazadnje tudi zgubi, ker si ne preskrbijo sredstev za duhovni boj. Tisti človek, ki redno hodi k maši in ki je prav pri maši, tisti se nikoli ne bo od Boga oddaljil toliko, da bi ne našel poti k njemu nazaj. To hudič dobro ve, zato pa skuša svet prepričati, da je nespametno hoditi k maši. Kadar je dosegel to, je zmagal na celi črti. In pri mnogih je to dosegel. Pri vas menda še ne, a veliko mu pa tudi ne manjka več, če boste na tak način nadaljevali. . . .

Med Slovenci v Rosariju: pri Vodopivčevih in špilarjevih.

IZ PERGAMINA V ROSARIO

Kar preveč učena je postala naša razprava. Pa so jo vendar pazno sledili in mi tudi prav dali. Še marsikatero stvar smo obravnali in mi je oni fant priznal, da je mnogo stvari, o katerih je on čisto zmotno sodil. Pot je bila kar kratka. Smo že bili na mestu in se poslovili in si rekli tudi na svidenje.

Pergamino je znatno mesto. Ima 62.000 ljudi. Leži sredi širnega polja, kjer se prideluje posebno pšenica, koruza in krompir.

Ura je bila poldne. Čez eno uro gre vlak. Prav. Čas je, da grem na kosilo. Hitro sem bil v restavraciji in hitro so mi tudi postregli.

Povprašal sem, če je tam kaj Jugoslovanov.

Da, mi je povedal gospodar. Včasih pride kateri, toda žive daleč zunaj. V mestu pa ne vem nobenega.

Ni mi torej kazalo iskati jih. Pa tudi je bilo treba hiteti naprej, da ne bom prišel v Rosario prepozno.

Spet sem sedel v vlak. Počasi se je premaknil. Pa tudi naprej se mu ni jako mudilo. Nekako tako je vozil, kot zaspani osebni vlaki tam v domovini. Spomnil sem sem se na "vujea", ki je pripovedoval kako je on vozil mleko v Zagreb.

Bilo je doli nekje na Hrvaškem. On je bil za "capataza", on je pa rekel za "basa", kot so v Sev. Ameriki; "to je tisti, ki ima srajco ven" . . . pa je peljal mleko. Cel vlak ga je peljal. Pa je prosila neka gospodična, če bi jo vzel na vlak. Seveda je "vuje", takoj ustregel. Bile so ravno češnje zrele in ravno zraven tira. Kar slinje so tekle gospodični. Vujeu je bilo pa tudi hudo zanj. Pa je stopil z eno nogo na češnjo z drugo je stal na oknu vlaka in si je češenj nabral v "nederje", za srajco. . . a vlak je pa šel kot strela! . . .

Zal da tudi mene ni spremljal vuje in ne češnje, da bi mi z njimi postregel. . . Pusta megla se je vlačila. 4 ure smo se vozili tistih 70 km.

Bila je sobota. Vlak se je kmalu napolnil. Mnogi so nosili velike košare z breskvami, drugi z vrečami. Kdo ve kaj je bilo v njih. Tam v kotu se je vsedla družba godeev. 6 fantov je bilo. Dokler so pihali in natezali le harmonike, je še bilo nekam podobno. Ko pa so začeli s svojimi raskavimi glasovi, so trgala ušesa. Fantovsko petje v tej deželi je nekaj neprebavnega.

Meni nasproti je sedela žena nekega čakarera. Imajo precej veliko posestvo. Toda letos je letina za psa. Pšenice je še nekaj bilo. Toda s koruzo je pa taka zguba, da niti semena ne bomo imeli nazaj. Suša jo je popolnoma zavrla. Ko bi ta dež padel en mesec preje, tako je tožila žena, kateri je njena izgovorjava glasno pričala, da je Italjanka. In še marsikaj zanimivega mi je povedala ona in tudi drugi sooptniki, ki so mi vse sproti razlagali zanimivosti krajev, skozi katere smo potovali. Vozili smo se po stranski progi, ne po tisti, koder vozi brzovlak, ki prav malo več časa porabi za 300 km dolgo pot med Buenos Airesom in Rosarioem.

Žalostno sem gledal ven v to deževno popoldne. Naj bo takole jutri, kdo bo prišel k maši tam doli na Saladillu, kjer bi bili na tak dan vsi bogati, če bi bilo blato denar... Za hip je sonce pretrgalo oblake. A le za hip in že se je spet vtila nova ploha.

Prišli smo. Vzel sem tramvaj, da se popeljem na postajo državne železnice (preje FCCC). Prav do konca, dokler je tekel tramvaj, sem se peljal. Še par kvader dalje, pa bom pri straniču Janezu Čuku, ki mi bo vsaj dežnik posodil, da bom potem lahko še koga poiskal.

Da. Dežnik! Bi moralo biti kot s tistim o katerem pravi pravljica, da je plezal v nebesa po stebli, ki mu je zrastle iz semena. Ko je bil gori, so mu pa svinje spodjedle njegovo drevo. Potem je pa kar skočil na tla. Zarinil se je 15 komolcev globoko v zemljo in mu ni nič drugega kazalo, kot — iti domov po lopato, da se je potem odkopal...

Ko sem moral izstopiti je tako neusmiljeno lilo, da je bilo strah. Prav tam je pa stal auto. Nikogar notri. Sama sreča. Bil je odprt. Kar takoj sem sedel v njem. Res da nisem mogel dolgo nikogar doklicati, čeprav sem trobil na vso silo, toda bil sem pod streho.

Pa sem le dočakal. Začuden je pogledal lastnik nepričakovanega gosta, pa je takoj razumel položaj in me je potegnil do tja, kamor sem bil namenjen.

SPET MED SVOJIMI.

Ayacucho 3016, tako sem bral številko. Lep bel dom. Prijazna hišica. Vsa bela. Pozvonil sem.

Kmalu so se mi odprla vrata in pred mano je stala moja stranična Kristina. Začudeno me je pogledala.

Dober dan. Kaj si se me ustrašila?

Kaj bi se. Toda to uro vas pa res nismo pričakovali. Pozneje, prav po noči, tako je bilo sporočeno.

Pa je prišlo drugače. Dež je moje načrte preobrnil. No in ti, kako je s teboj? Dobro izgledaš.

Nič se ne morem pritožiti. Hvala Bogu. Prav zdrava sem in tule je pa naša Nelka. Daj ročko gospodu Neli! Nič se ga ne boj. Stric je.

Kako je zrastle. Saj lani si jo imela še v naročju. Pa, naj vprašam naprej. Ali je Janez doma? Tvoj brat? Ne. Sedaj ga ni.

In mož je doma?

On pa. Ravnokar je prišel. Le stopite naprej gospod Janez, kaj bomo tukaj. Boste malo sedli, da se kaj pomenimo, med tem bom pa pripravila sobo za vas. Saj boste kar pri nas ostali te dni.

Pozdravila sva se z njenim možem. Kristina je moja stranična. Njen oče in moja mati sta si brat in sestra, doma v Črnem vrhu nad Idrijo, bolj natančno v Predgrizah pri Francona ali pri Tkavcu, ker je bil stari oče znan tkalec.

Lepo ste si uredili novi dom. Tako ljubka hišica je. Od lani sem že kar zgubil spomin, kje da smo se videli. Daleč od tu menda niste živeli.

Ne. Samo tri kvadre. Tu smo še malo časa in hiša še ni prav dodelana. Počasí se bo pa že vse napravilo. Hvala Bogu, da je le zdravje. Tako je menil gospodar, ki je Italjan tam nekje od Benetk.

Kmalu je bila miza pogrnjena.

To da! Slišiš, Kristina, sedaj se jaz ne bom prav dolgo zadržal. Najprej moram poskrbeti, da se naši ljudje obveste za jutri, da mi pridejo k maši. Moram najprej v mesto, da pozdravim šolske sestre in pogledam tudi k gospodu konzulu.

Če vam morem s čim postreči, vas pospremim, da bova lažje našla, se mi je ljubeznjivo ponudil. Janez pride šele pozno, njegovo delo se ne konča vselej, kadar kaže na uri pet ali šest.

Pa kar tako tudi ne boste šli. Vsaj malo kave boste. Pot je bila dolga. Kar poslužite se, tako je odločila Kristina in že nalivala.

Lepo od tebe. Še si ohranila domače lepe navade. Grdo bi bilo od mene, če tega nebi storila. Saj sem edina vaša stranična, ki jo imate v tej deželi, potem se pač spodobi, da vam skušam postreči. Kolikokrat so bili moji bratje in sestre lepo sprejeti na vašem domu.

Imaš prav. Toda midva se nisva velikrat videla.

Velikokrat ne. Toda videla sva se pa že tolikokrat, da sem jaz dobro vedela za vas. Prvič sva se videla tedaj, ko je bila svadba pri Žigonovih, ko se je ženil Janez. Vsaj jaz se vas prvič spominjam od takrat.

Jaz pa vem to, da sem bil pri vas v hiši, ko si ti še v zibki vekala, Janez pa še tudi ni hodil v šolo.

In takrat, ko ste imeli novo mašo, koste prišli v Črni vrh vabit, smo se tudi videli in bi nemara tudi prišla na novo mašo, če bi ravno tedaj ne zaprli meje, da se kar ni moglo čez.

Tako smo modrovali in obujali stare spomine. Potem sva pa stopila z gospodom Milani, tako se piše sedaj Kristina, da pozdravim najprej šolske sestre, potem pa še koga drugega.

Mesto je mestu podobno. Ulice, dolge vrste hiš, vse križem drvi promet... vse je novo in nič ni novega. Saj si je vse podobno na zunaj. Zgodbe pa, ki se za zidovi znotraj dogajajo, so nevidne in še te so le vedno ponavljanje starega. Za tistega seveda zato nič manj boleče, kateri jih v bedi ali v neslogi doživlja.

Dan se je nagibal že v zapad. Raztrgali so se gosti oblaki. Skozi reže je vdarjala svetla luč.

Bo, tako sem se tolažil. Lep dan bo jutri. Saj se je danes že dovolj ztilo. Saj je bil cel dan ves deževen, od toče, ki me je pozdravila v Juninu, pa do one plohe, ki me je prisilila, da sem poiskal zavetje v avtomobilu, s katerim sem se potem peljal do iskane družine.

Tolažil sem se. Pa sam sebi nisem verjel. Tako je bilo tudi z mojim spremljevalcem.

Tisti večer je vreme res viselo. Jaz pa sem hitel dalje. Najprej sem zvedel na škofiji, da imam za naslednji dan vsa dovoljenja v redu. Ljubeznjivo so naju sprejele naše šolske sestre, ki imajo penzionat za višješolke.

Ob 7 uri sva potrkala na konzulatu. Še je bil tam g. konzul Rubeša. Z vso njemu lastno ljubeznjivostjo me je sprejel, da se kaj pomeniva.

Komaj sva sedla, je zapel telefon. Trrrrink...

Posluhnil je gospod konzul in po kratkem razgovoru ponudil meni slušalo. Malo debelo sem pogledal, ne da bi imel kaj pojma, kaj vtegne biti.

Dober večer gospod Janez. Ali me kaj spoznaš? Tako je bilo slišati v telefonu.

Človek božji! Vidim nikogar ne in moram pač kratko priznati, da ne vem drugega kot to, da govorim z nekim znancom.

Tako je. In kar je najbolj zanimivo, da je to prav za obletnico, ko sva se zadnjič videla. Jaz sem Pavel Planinec.

Dober večer, Pavle. Kako je vendar kaj s teboj. Lani te nisem mogel nič najti. Letos se bova pa že kaj videla. Domislil sem se svojega sopotnika, edinega Slovence na ladji, ko sem potoval čez lužo.

Tako upam. In prav zato te kličem, da bi te povabil, da bi jutri zvečer pri meni praznovala triletnico, odkar sva stopila na argentinsko zemljo.

Kmalu je bilo dogovorjeno. Naslednji dan zvečer se bomo torej videli pri Planincevih. Bila sva sopotnika v Ameriko. Že v Bordeauxu, kjer sva se ukreala na

Massilio, sva se seznanila in sva marsikatero uganila na dolgem potu in si ohranila spominov ne le fotografiranih temveč tudi živih. In po treh letih se spet srečava.

Saj pravim, da boste imeli še svečanosti tukaj pri nas, tako je menil gospod konzul, ki se je potem zanimal za moj jutršni načrt.

Samo, če ne bo padalo, je dvomljivo menil.

DEŽ NAS JE PREGANJAL

Ko sva se vrnila, je bila že pozna ura. Čakala je večerja, čakal je pa tudi bratranec Janez. Obudili smo ni še marsikateri spomin, nazadnje smo pa rekli: lahko noč.

Še sem pogledal, kaj pravi vreme. Saj so celo zvezde sijale. Mirno sem torej zaspal.

Ko me je prebudil zjutraj hrušč vlaka, ki ima prav blizu tam več tirov, so se grozeče prevažali oblaki po nebu. Ob 7 uri moram biti doli, tako sem najavil. Janez me je že čakal in kar hitro sva bila gotova, da odideva do cerkve Nuestra Señora de la Guardia.

Nič prida ne obeta, je menil Janez in vzel dežnik.

Kmalu sva sedela v omnibusu. V enem tistih belih ogromnih vozil, ki nosi menda številko 50 ali kaj. Zelo udobni vozovi so. Pa vendar me je tiščalo na vseh straneh. Doli po Avenidi San Martin smo opletali med tem, ko je vreme čedalje bolj grozilo.

Izstopila sva. Tamle vidite, je cerkev. Še kake štiri kvadre, pa sva tam! Samo ne vem, če jo bova vnesla. Tako je menil Janez.

Kmalu so začele padati prve kaplje. Kar hitro sva stopila in ko sva prišla do cerkvenih vrat, se je nemilo ulilo. Midva sva bila pač pod streho, toda, kako bo pa s praznikom, ki so ga mnogi tako željno čakali.

Malo ljudi je bilo v cerkvi. Morda 50. Maša je bila že proti koncu.

Ko je župnik prišel od oltarja, me je prijazno pozdravil. Nato mi je dal na razpolago vse.

Karkoli treba, vsa pooblastila vam dam. Dobil sem iz škofije sporočilo, da pridete in tudi z enim vaših, s tistim, ki nima roke, sva se vse razgovorila.

Da. Saj je moj sorodnik. Čuk Jože. Živi ne daleč od tukaj.

Torej izvolite. Spovednico imate tamkaj. Če bi bil kak krst ali poroka za vse vas pooblastim. Samo na žalost, dan vam ni naklonjen. Le kdo bo mogel priti v takem vremenu.

Dež se ni ustavil. Bila je ura devet. K drugi maši je vsega prišlo samo 6 oseb.

Pomislite, gospod kaplan, mi je potožil župnik. Danes je dan apostolstva, ker je prva nedelja v mesecu. Imel sem napovedane razne sestanke, toda kdo pa more priti. Samo šest ljudi je bilo pri maši. Ali tegale kaj poznate? mi je župnik pokazal rdečelasega ministranta.

Poznam ga ne, toda morem si misliti, da bi bilo kaj naše krvi v njem.

Kako se pa pišeš?

Berlot. Saj so rekli mama in ata, da morate tudi do nas kaj priti, tako me je mali povabil.

Bližala se je napovedana ura za mašo; še vedno je deževalo. Tisti ki je kdaj doživel deževni dan doli v Saladillu, že ve, kako je. Saj je komaj kaka ulica tlakana. Še huje je pa v "Selu sladkosti", Barrio de las Delicias. Po nekod voda tako zalije, da se sploh ne more ven. To sem jaz že prej vedel in zato sem čisto

resigniran čakal. Nekaj bo pa menda le takih, ki se ne bodo ustrašili. Tembolj ker se moramo pomeniti toliko stvari.

Prvi je prišel Jože Čuk, oni moj sorodnik, ki mu je pred leti odtrgalo roko.

Kmalu se je prikazal Pavle Planinec. Čas je hitel. Bo že še kdo prišel... Toda dež pa le ni jenjal. Kljub temu so spet in spet zaškripala vrata.

Ko sem pristopil za mašo, sem se kar začudil. Seveda ne bom rekel, da je bila cerkve polna. Lepo bi bilo pač, toda kaj čmo! Toliko je pa le bilo navzočih, da je bil župnik kar začuden. Pomislite, gospod kaplan. Kar trideset jih je. Preje sta jih našteji pa samo šest.

Veliko ali malo... Toliko je bilo, da smo bili vsaj mi veseli. Dež je med tem ponehal in nam je bilo mogoče po maši postati za hip zunaj pred cerkvijo, da smo se fotografirali. Pa se je nekaterim preveč mudilo domov. Le del navzočih se je zadržal, da se kaj pogovorimo.

Dogovorili smo se še to, da se popoldne zberemo v šoli na ulici Laprida.

"Na kosilo greš pa z mano", tako me je povabil Jože, "da boš videl tudi mojega sina, ki ga mi boš tudi krstil, predno odideš".

Tako sem tudi jaz sam nameraval. Preje pa gremo še k Berlotu.

Vas že čaka zajtrk pri nas, se je predstavil Berlot. Kar vsi gremo. Saj je samo tri kvadre od tukaj.

Lepa hišica s členovitim pročeljem in pestro slikana nas je vabila. Takoj sem presodil, da mora biti gospodar slikar. Nisem se zmotil, zakaj res je tak Berlotov poklie.

Sedli smo. Toda ura se zato ni ustavila in Jože nas je kar začel priganjati dalje, da se ne bodo ženske preveč jezile, ki nas čakajo s kosilom. Morali smo se torej posloviti.

Ne dolgo potem smo bili že pred hišo Jožeta Čuka na ulici Paraguay 5471.

"Še dobro, da ste prišli", nas je prijazno sprejela Micka, Jožetova žena, doma iz Zadloga. Jože je pa iz Pregriz pri Črnem Vrhu. "Dobro da vam ni vaš auto obtičal v blatu". Dober prijatelj mi je namreč dal na razpolago auto za tisto popoldne. In zares je bilo treba izredne spretnosti, da nismo obtičali v globokih lužah.

Mene pa seveda tudi poznate, se je predstavil Janez, brat Čukove žene. Potem se je predstavila še gospodična, ki je pomagala v kuhinji. Da je iz Novega sveta pri Godoviču.

Kar naprej, kar za mizo, tako je bilo povelje in tudi čas je že bil za to.

(Dalje sledi.)

Svetogorska 400 letnica na Avellanedi.

Svetovni kongres v Ljubljani

Lani se je vršil svetovni euharistični kongres v Budimpešti, kjer je bil kot papežev zastopnik sedanji sveti oče Pij XII, tedaj kardinal Pacelli, ki je na svojem potu spoznal tudi našo deželo. Saj je bil v Ljubljani deležen zelo pristrženega sprejema. Ko je letos sprejel slovenske romarje, jih je celo po slovensko nagovoril, kar je za nas Slovence prav lepo priznanje.

Na tem velikem kongresu v Budimpešti je bilo v nadvse slovesnem trenutku razglašeno v različnih jezikih sveta vsem množicam zborovalec: Prihodne leto bo v Ljubljani mednarodni kongres Kristusa Kralja.

Začuden so se spogledali ljudje. Saj je bilo bolj malo takih, ki so za Ljubljano vedeli. Jugoslovanski vdeleženci kongresa so imeli nemalo dela, da so vsem razlagali, kje je Ljubljana.

Letos se je ta kongres resnično pripravil. Takole beremo:

Mednarodni, svetoven kongres v Ljubljani.

Ni ga še bilo. Veliki svet je hodil mimo nas, ne da bi se za nas brigal.

Kongresi Kristusa Kralja so nov pojav, še mlada tvorba. Njih zgodovina obsega komaj dobo enega desetletja. Na sveti večer leta 1925. je pokojni paže Pij XI. proglasil v svoji okrožnici "Quas primas" veličastno misel o Kristusu Kralju in ž njo priklical v življenje gibanje, ki nosi v sebi velike nade za rešenje sveta iz strašne, obupne duhovne stiske. Ta blagoslovljeni božični praznik se sme upravičeno imenovati rojstveni dan teh kongresov. Prvi štirje, ki so se vršili na ozemlju sedanje Velike Nemčije, širšemu svetu sploh niso bili znani. Zadnji, ki je bil prvi na slovanskih tleh, v Poznanju, je že našel v svetu nekoliko zanimanja, a ne baš mnogo. Bil je obdan z vsem sijajem, a udeležba drugih narodov je bila razmeroma pičla. Vsaka velika ideja si počasi utira pot v svet skozi gozd težav, zadržkov, pomislekov in nasprotstev.

Z ljubljanskim kongresom bodo ti kongresi prišli šele bolj do razvitka. Postali resnično mednarodni. Danes pišejo o našem kongresu Kristusa Kralja katoliški listi po Evropi, Ameriki, severni in južni, po Afriki in drugih delih sveta. Odmev, ki ga je našel klic iz Ljubljane, množice, ki so najavile svoj prihod na kongres, ki jih bo naša prestolnica z okolico vred le težko sprejela, so dokaz, da je ideja teh kongresov prišla iz ozkih krajevnih meja na zmagovalno pot in po širnem svetu.

Naj razodenemo, da smo se v dnevi, ko so se nad svetovnim obzorjem zgrinjali temni oblaki, na tihem vpraševali, če bo v takih razmerah kongres mogoč. Toda zmagalo je zaupanje v Boga. Po veliki noči so pisali iz Pariza: Tukaj nihče ne misli na potovanje, iz Amerike se je slišal glas: Noben Američan v teh razmerah ne bo hodil v Evropo. Danes že mislijo na potovanje — mislijo na Evropo, na Jugoslavijo, na Slovenijo, na Ljubljano. In pišejo o nji in bodo še pisali.

Nikdar še ni šel glas o Sloveniji in Slovencih tako daleč po svetu kakor o priliki tega kongresa. Nikdar nas svet še ni tako poznal, kakor nas bo spoznal sedaj. Mnogi tam preko morja, ki besede "slovenski" še nikoli slišali niso, jo bodo zdaj prvič slišali. Oni, ki pridejo k nam, bodo videli naše razmere od blizu; drugi se nas bodo učili spoznavati po pisanju.

*

Tudi tu v Argentini se je sprva pokazalo mnogo zanimanja za kongres. Vse je bilo napeljeno, da bi spravi-

vili na noge kar dve romanji. V vseh dnevnikih je bilo o tem že dano poročilo. V Pueblu je izšla cela vrsta člankov. Toda evropski zamotani položaj je onemogočil obe nameravani romanji.

Ta kongres ima seveda najprej svoj verski pomen.

Saj je tako strašno potrebno opozoriti svet, kam naj se obrne, da se reši pred popolnim polomom. Samo nauk božjega kralstva Kristusa Kralja je dovolj močan in edini resničen, da zopet upelje red med človeško družbo. Samo na podlagi večnih zakonov božjih, kateri nas učijo, da smo na zemlji le popotniki na potu v večno domovino, je mogoče doseči, da vsak sprejme in spolni svojo dolžnost do soljudi. Kolikor bolj se svet od teh večnih načel oddaljuje, toliko večji je nered med stanovji, med narodi in posamezniki.

Tako da ima ta kongres silno socialno nalogo za ves krščanski svet in za našo domovino še prav posebe.

Za našo domovino ima pa tudi še poseben pomen, ker jo bo svet bolj spoznal, ker se vsepovsod ime Slovenije imenuje in tako bo naše ime le manj tuje in nekoliko bolj poznano.

NEKAJ GLASOV IZ RAZNIH DEŽEL

Gorica. — Pozivu na kongres se je odzval goriški nadškof, ki je odgovoril s slovenskim pismom, s katerim je prijavil, da pride na kongres tudi osebno. Zagotovil je tudi obilno vdeležbo vernikov in sodelavce pri zborovanjih. Tako se bodo zbrali v Ljubljani Slovenci iz vseh dežel, ker se pričakuje tudi vdeležba iz Koroške.

Zagreb. — Nadškof Stepinec je prijavil lastno vdeležbo in sporočil, da pride mnogo naroda. Romanje pripravlja K.A.

Zürich v Švici. — Vso mednarodno vdeležbo na kongresu ima na skrbi mednarodna potvalna družba Ikha. Sporočila je, da pridejo več vlakov močne skupine iz Italije, Poljske, Ogerske, Češke in Francije. Iz same Švice je že najavljenih 200 oseb. Mnogo iz Nemčije, Belgije, Anglije in Holandije. Najavljeni so gosti tudi iz Severne in Južne Amerike in Južne Afrike.

Ljubljana. — Pripravljalni odbor je izročil skrb za ljenih je že toliko tujih gostov, da so se morali obrniti prenočišča tujih gostov potniški družbi Putnik. Najavljeno tudi na okoliške kraje, da naj sporoče, kje bi mogli še koga vzeti pod streho.

PRIDI KRISTUS KRALJ

Glej, slovenska lepa zemlja,
vsa svečanostna, vesela,
nov ornat si je nadela,
nežnih rož je vanj napela:
Tebe čaka kot nevesta,
da Te, Kristus, Kralj veliki,
k nam pripelje cesta.

Čuj, od jutra do večera
pojeta Ti log, dobrava,
kliče Te srebrna Sava,
išče Te oko Triglava.
Hiše naše zro v daljave,
da zavriskajo veselja
tisočglasni ave.

Pridi, Kristus, Kralj mogočni!
Naše luči vse gorijo,
Naše pesmi hrepenijo,
srca Ti naprot hitijo.
Pridi, Kralj, med ljustvo svoje!
O, naj bo slovenski narod
biser krone Tvoje!

M. Elizabeta, O. S. Urs.

PRIDITE VSI

in še vsem znanim povejte!

V nedeljo 30 JULIJA

ob 10 uri

V BAZILIKI SV. JOŽEFA

Se vrši naša kongresna slovesnost, s katero
hčemo opozoriti tudi tukajšno javnost na
veliki dogodek, ki ga doživlja te dni naša
Bela Ljubljana, kjer se vrši veliki kongres
Kristusa Kralja.

Ena najlepših in največjih buenosajreških
cerkvâ je ta bazilika. Kar je pa za nas še
bolj pomembno: zelo je podobna ljubljanski
stolnici.

Ob 10 uri bomo imeli slovesno sveto mašo in
bodo naši pevci zapeli polni cerkvi.

Naj si šteje vsak v častno dolnost priti na to
svečanost.

Cerkev svetega Jožefa stoji v Floresu na
Rivadaviji 6950.

Ako ne boste kot ta otrok, ne pojedete v nebeško kraljestvo. — Križ, prebodeno srce, s trnjem kronani Kristus, in Dobri Pastir z ovco na rami, ki jo je doigo iskal, to so podobe Kristusovega kraljevanja, ki trka na vrata src, a nikdar ne nastopa s silo.

Igra o kraljestvu božjem

Pri vseh velikih prireditvah se dandanes uveljavlja kakor v davnih stoletjih kot najvidnejša točka veličastna skupinska igra, pri kateri sodelujejo tisoči igralcev in se zato vrši na prostem. Tudi na ljubljanskem kongresu bo v soboto, 29. julija, proti večeru na Stadionu taka predstava, ki obeta biti največja prireditev take vrste v naši državi in najbrže Srednji Evropi sploh. Teško bo pri tej prireditvi govoriti o predstavi. Sodelovali bodo namreč vsi: tisti, ki bodo "gledali", prav tako kakor tisti, ki bodo "igrali". "Igralcev" bo nekaj nad 3.000, računajo pa tudi vsaj na 20.000 gledal-

cev. Vsi skupaj bodo izvajali "Igro o kraljestvu božjem", katere besedilo je napisal Niko Kuret. Celokupno vodstvo prireditve in vrhovno režijo ima Ivo Peršuh. Sodelovala bo takorekoč vsa Slovenija. Organizirajo se namreč zbori iz skoraj vseh slovenskih dekanij, ki jih zbira in vadi kaplan Davorin Petančič. Ta igra bo največja privlačnost vsega kongresnega sporeda in bo tudi svojevrsten gledališki dogodek, kakršnega tudi v največjih kulturnih središčih ne zmorejo vsako desetletje. V igri sami se prikazuje vlada Antikristova in zmaga verne mladine bo za zbrane množice gotovo razodetje, še bolj pa mogočno doživlje edine rešilne ideje, ki preostaja sodobnemu svetu: ideje o kraljestvu božjem na zemlji, ki ga je treba uresničiti.

Matej Tomazin, eden najagilnejših slovenskih duhovnikov je nenadoma zapustil to solzno dolino. V Dovjem na Gorenjskem je bila birma in je tudi g. Tomazin htel tja.

Med vso slovesnostjo je bil Tomazin zlate volje, kot vedno. Ko je bila pobožnost končana, mu je v župnišču postalo slabo in kar kmalu je izdihnil. Zadela ga je kap.

Rojen je bil pokojni v Naklem pri Kranju, kjer je bil tudi zakopan ob silni vdeležbi naroda, kjer je ostal 14 let. Tu je pokazal vse svoje velike zmožnosti, bil je neutruden organizator, delal noč in dan, pred njegovimi vrati je vedno stala dolga vrsta ljudi, ki so prihitali iz vseh strani, koder je on služboval. Bil je za kaplana v Sv. Križu pri Litiji, nato v Sv. Križu pri Kostanjevi in pozneje v Cerkljah na Dolenjskem, kjer je ostal 14 let. Tu je pokazal vse svoje velike zmožnosti, bil je neutruden organizator, delal noč in dan, pred njegovimi vrati je vedno stala dolga vrsta ljudi, ki so prihitali iz vseh strani, koder je on služboval. Bil je za kaplana v Sv. Križu pri Litiji, nato v Sv. Križu pri Kostanjevi in pozneje v Cerkljah na Dolenjskem, kjer je ostal 14 let. Tu je pokazal vse svoje velike zmožnosti, bil je neutruden organizator, delal noč in dan, pred njegovimi vrati je vedno stala dolga vrsta ljudi, ki so prihitali iz vseh strani, koder je on služboval.

ljah si je takoj v prvih letih postavil toliko spomenikov — novi most čez Krko, Katoliški dom, vodovod, Zdravstveni dom i. dr. — ki bodo glasno oznanjali vsem poznim cerkljanskim rodovom, da je nekoč živel in delal med njimi mlad duhovnik, ki je živel in delal samo zanje, samo za pravice in dobrobit svojega ljudstva. Karakteristična oznaka vse življenjske poti pok. g. Tomazina bi bila ta: Borba in delo za svete pravice našega naroda. Že kot mlad, zdrav, neustrašen in zavečen gorenjski fant je kot dijak v kranjski gimnaziji v tistih predvojni letih, ko je bilo slovenstvo tako zapostavljeno, on vodil odkrito borbo za naše pravice. Nič se ni bal, čeprav je za plačilo bil izključen kot šestošolec iz vseh gimnazij na bivšem Kranjskem. Odšel je v Pazin in je tam dovršil gimnazijske študije. Po maturi se je vpisal na ljubljansko bogoslovje, ker se je zavedal, da bo kot duhovnik mogel največ storiti za naš narod.

Kot tak je deloval in tudi trpel preganjanje. Zadnja leta se je posvetil zlasti de-

lu v javnosti. Bil je tajnik politične stranke JRZ za Slovenijo.

Tudi v svojem političnem delu je bil cel duhovnik, kajti njegovo delovanje je bilo tako plemenito, tako zavzeto samo za dobro stvar, da je v zamero z njim mogel priti samo tisti, ki je bil hudoben. Pokojnega Tomazina ni nikdar potegnilo za sehoj kako sovraštvo. Bil je zares plemenita duša, ki nikdar ni iskal sebe, marveč se vedno žrtvoval za druge.

Dr. Korčec dobil priznanje celega naroda. Tekom lanskega leta je velika večina slovenskih občin izvolila voditelja slovenskega naroda predsednika senata gosp. dr. Antona Korčeca za častnega občana v dokaz trajne hvalečnosti, udanosti in globoke ljubezni, katero goji slovensko ljudstvo do svojega voditelja. Ob sodelovanju teh občin je dala napraviti županska zveza skupno diplomu, v kateri je s podpisami županov in občinskih pečati 322 slovenskih občin ta izvolitev za častnega občana uradno izpričana.

Vseh slovenskih občin je 407.

Jugoslovanski dom že raste

Na zelo pomemben način je bil proslavljen letos Vidovdan. Dan žalostnega spomina naše prošlosti mora biti kakor simbol vedno sveže borbenosti za bodočnost.

Pred 550 leti je bilo, ko je bila poražena srbska vojska. Trikratna turška premoč je zmagala na Kosovem polju in za stoletja poteptala srbsko svobodo, toda narod ni obupal, temveč nadaljeval skozi stoletja svoj boj za "krst časni i slobodu zlatnu".

V znamenju mladostne borbenosti se je vršila tudi vidovdanska proslava tega leta, ki je dosegla svoj vršek v svečanosti postavitve temeljnega kamna jugoslovanskega doma na Dock Sudu.

Temeljni kamen, dar rojaka Petra Pavloviča iz Tandila, je čakal ovenčan z jugoslovansko in argentinsko zastavo. Pristopil je gospod minister in potem, ko je bilo prebrano besedilo dokumenta postavitve, ki nosi podpise vseh zaslužnih rojakov, je g. minister vložil kovinasti zaboječek v pripravljeno vdolbino in ga vzdal s posebno, zato pripravljeno zidarsko žlico. Tudi kumica gospa Popovičeva je pri tem sodelovala.

Nato so se približali še drugi in polagali cvetje na temeljni kamen.

S tem je bil končan prvi del slovesnosti. Potem je pa sledila ljudska zabava ob pečenih janceh in dobri kapljici.

Okoli pečenih jancev na Dock Sudu.

Pri nadaljni svečanosti so se oglasili še nekateri govorniki. Tako g. konzul iz Rosarija Branko Rubeša, Jovan Ostojič-Toškovič in dr. Viktor Kjuder, tajnik poslanstva in predsednik odbora slovenske šole, ki je spregovoril po slovensko v imenu Slovencev.

Ves čas slovesnosti je vladalo silno navdušenje in je vsem navzočim ostal ta dan v najlepšem spominu.

Svetogorska Kraljica na Avellanedi

Kaj mislite, da je bilo malo opravka, da se je ona slovesnost 25. junija prav pripravila.

Pridno so se zbirale naše žene in dekleta pri Utroševi Katrici in strigle in zvijale. Le kaj bodo napravile? Prav tako tudi pevci niso hoteli zaostati.

Pa je prišla nedelja, tedaj smo pa videli. Krasen venec so spletle Mariji. Med bršljanovim zelenjem bleste snežni cvetovi. Venec bogatega cvetja, znamenje ljubezni, katero poklanjamo svetogorski Mariji.

Ob 10 uri je bila naša kapela polna. Spet smo pristopili trije duhovniki. Najprej smo v procesiji ponесли Marijino podobo. Na čelu pa so šle naše zastave.

Med lepim petjem je potekala nadaljna slovesnost, ki je bila namenjena tudi proslavi tretje obletnice slovenske službe božje na Avellanedi.

Tudi popoldne smo se zbrali okrog svetogorske Marije in ji zapeli iz polnega srca in se njej tudi posvetili. Gospod Kastelic je pa napravil primeren nagovor.

Po končani cerkveni slovesnosti smo pa stopili tudi h Karlu Terplanu, da se še malo razvedrimo tam. To se zna, da ni tako kmalu utihnila pesem. Bilo je pesmi Marijinih, pa tudi poskočnih.

Saj je Marija tudi mati veselja. Seveda poštenega in nedolžnega veselja.

Naš film

Ta je pa resničen. Ono nedeljo, ko smo praznovali svetogorsko 400. letnico je ves potek naše slovesnosti spremljal tudi filmski operater. Snemal je prizor za prizorom. Bomo videli, ali bo kaj, tako smo čakali in kmalu bomo imeli priliko videti, kako je film uspel.

Sijajen je. Kar oživela bo pred nami procesija, kako hiti najprej bela deca, deklice s cvetnimi košaricami, kako sipljejo cvetje Mariji. Zadaž procesija ljudstva. Vhod v cerkev in nato slovesnosti ki so sledile. Vse je živo na platnu. Prizori pred oltarjem, pogled na vernike. Pevci pojo. In še nazadnje izhod iz kapele, kako vse vrvi križem. Sami znani obrazi.

To bo pač nekaj izrednega. Saj še nihče od nas ni videl samega sebe v filmu. To pot pa bomo mi vsi hiteli čez platno in bomo imeli priliko vdeti sami sebe kot gledalci.

Priliko videti ta izredno posrečeni film bomo imeli 20. avgusta na veliki prireditvi v proslavo svetogorske 400. letnice v salonu na Azcuenaga 158.

Pepca Furlan:

Naši klici,
Naše prošnje,
iz daljave,
čez morje
in planjave,
o Božja Mati,
naj k tebi gredo
na Sv. Goro!

MATERI BOŽJI NA SVETI GORI

Čuj nas Mati
kot enkrat nas si:
Zaupanje v Tebe
imeli smo vsi.
V procesijah, o Mati,
s prošnjami hiteli
smo k Tebi na Sv. Goro.

Usliši nas,
Božja Mati, nas vse,
ne zavrni nam prošenj
in sprejmi v naročje
nas vse!
Ozri se v daljavo
čez morje, planjavo
o Mati iz Svete Gore!
Brez tebe nam mrje srce.

GLASOVI OD DRUGOD

Piše Slovenec, bodoči novomašnik. Njegov naslov imam od njegovega brata, ki ga v pismu omenja. Ta ima v Berissu trgovino. Omenja Kalanovo knjigo: Svet Kristusu. Za špansko izdajo ni bilo mogoče dobiti založnika.

Santiago de Chile, 28. VI. 1939.

Prečastiti gospod Hladnik!

Hvala, hvala in lepa hvala za redno pošiljanje revije "Duhovno življenje".

Gospod, rad bi vedel komu prav za prav se moramo zahvaliti za ta lepi dar. Kdo je tista tako ljubeznjiva duša, ki se je spomnila na mene? Res, jaz sem presenečen.

Z velikim veseljem čitamo to revijo vsi štirje slovenski salezijanski študentje bogoslovja. To leto je edino, ko smo vsi štirje skupaj, ker letos bo posvečen g. Martin Maroša, drugo leto pa jaz in tako ostaneta samo dva, g. Aleksander Horvat in Stefan Sočak, ki sta sedaj v prvem letniku. Lansko leto smo dobili enega novega duhovnika, sina jugoslovanskih staršev, g. Tomaž Buvinič; toda je že sploh pozabil svoj materinski jezik. V Magallanesu je tudi drugi duhovnik sin jugoslovanskih staršev, g. Vladimir Bosič; tudi ta je svoj lepi materinski jezik pozabil. Žal, toda kaj hočemo! Nikdar niso imeli prilike govoriti svoj jezik.

Mi štirje Slovenci smo vsi Prekmurci. Je že 13 let, ko sem ven iz ljube in lepe domovine. Oh, kako pričakujem dan, ko se bom vrnil v mojo krasno domovino. Toda kdaj bo to, še ne vem. Upajmo da čim prej.

Kmalu, če Vam je všeč, Vam bom poslal fotografije in druge opise o nas in drugih Slovencih ki so tukaj. Malo nas je, toda vsi smo združeni in zadovoljni.

Kar pa prav za prav me v tem pismu zanima je da se Vam zahvalim, Vam čestitam, da urejate tako lepo revijo in da Vas nekaj važnega prosim, kar se tiče mene, mojega brata in sestre.

Glejte, imam tam v Argentini enega brata, ki mi je mnogo pri sreju in mu moram biti tudi mnogo hvaležen, saj mi je on plačal vso moje študiranje. Je že mnogo časa ko mi prav nič ne piše. Živi v Berissu. Zelo bi Vam bil hvaležen, če bi ga obiskali. Naslov: Leopold Schnurer (Šnurer), Calle Perseverancia Nueva 4721, Berisso — La Plata.

Isto naredite, če morete, z mojo sestro. Naslov: Lina Zwerger, Calle Tucumán 481, Buenos Aires. Mi naredite eno veliko blagovoljnost ter korist in Vam bom zelo, zelo hvaležene.

Veseli me da mnogo delujete za Kongres Kristusa Kralja, tudi tu v Čile, v Magallanesu, bodo naši Jugoslovani naredili velike in lepe priprave. Hvala Bogu! Kaj pa je z knjigo g. Kalana o Kristusu Kralju v španskem jeziku. Oh, če bi jo mogel dobiti!... Drugič kaj več če Vam je všeč. Priporočam se mnogo v vaše molitve in Memento.

Pozdrave polne slovenske in krščanske Jezusove ljubezni in hvaležnosti Vam pošilja vdani Vam Franjo Schnurer S.S.

*

Iz Sv. Lovrenca je tukaj jako mnogo Slovencev. Največ žive na Pifeyru.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju, 31. V. 1939.

Mnogo čislani gospod!

Močno me peče že vest, da to pismo tako dolgo ni bilo napisano. Pa Vas sedaj iskreno prosim, da bi se po možnosti in ob dani priložnosti zavzeli za naslednja dva naša farana.

1) Eden je že 12 let tam prek; Erbus Martin, pa je zadnja leta čisto pozabil na ženo in otroke; parkrat je še nekaj poslal za odplačilo dolga, zdaj pa nič več. Nazadnje je ženi sporočil, da je nekaj ponesrečil, a nič gotovega. Žena je s tolikim trpljenjem izredila in vzgojila 5 otrok, 11—17 let starih (najmlajša očeta sploh nikoli videla ni, ker je odšel pred njenim rojstvom), da bi jih lahko vesel, če bi jih videl. Žena niti zagotovo ne ve za njegovo hivališče; lani je po drugih doznala, da bi se bil zadrževal pri tuk. rojaku Ivančič Antonio, La Horqueta, Rio Cabelas, via Tigre, Provincia Bs. Aires; slednji si je tam kupil

precej zemlje ter je lani pozval ženo z otroki za seboj.

2) Potem pa prosim, da javite, če poznate Emeršiča Jožefa, ki je lani že vdrugič odšel tjakaj. Mož ima doma lepo kmetijo. Naslov njegov ima žena samo za jugoslovanski oddelek Banco Germánico. Ženi dosti pridno pošilja denarje.

Prilagam par misijonskih podobice, če bi jih mogli kateremu lovrenškemu faranu v roke spraviti. Sporočite jim vsem moje tople pozdrave.

Bog blagoslavljaljaj Vaše težavno delo za našo kri v daljni tujini! V Gošpodu Vas pozdravlja vdani Fr. Spindler, župnik.

*

Namenjen sem prihodnje leto v Rio Negro in upam, da bom vse navedene srečno našel. Junín de los Andes, 13. VI. 1939.

Častiti gospod Hladnik!

Gotovo se boste čudili, kaj neki da Vam pišem. Smo pač v zimskem času, in tu dežuje, da je veselje, že več kot mesec dni. Pač pa imamo prav tople dni, in polja so ozelenela kot spomladi.

Vzrok, za kaj Vam pišem je ta, da sem čital v Duh. Življenju, da nameravate obiskati Slovence in Hrvate v Rio Negro. Upam, da mi oprostite, da Vam pošljem nekaj naslovov. Ko se pripelje iz Bahía Blanca v Alto Valle, je 12 ur vožnje. Bom začel naštevati vasi od prihoda pa do Neuquena.

So sledeči: v Villa Regina: Sabron Juan, Ratkovič Milan, Rucavina Gregorio, Restavrant Molinari;

Roca: José Mičič, Juan Jurčič, Juan Flego, Marko Čekič, Luis Jurčič, Juan Saina, Francisco Ilek;

4 km. od Roke proti reki je "chaera" Ing. Beloni, tam je kakih 7 jugoslov. družin, in prav blizu je Huergo y Canale Bodega, je tudi nekaj družin. Tam živi Franc Lavrenčič.

V Cipolletti, v vasi zadaj za cerkvijo so tri družine, one vedo pa za druge in tako zveste za nje.

Od Villa Regina v Roca je 40 km. vozi vlak in omnibus, od Roca v Cipolletti se mi zdi tudi 50 km. ista pot ki gre v Neuquen. Iz Cipolletti v Cinco Saltos je pa druga pot in je kakšnih 30 km. in vozi tudi omnibus, in tam so: Anton Šinigoj, Franc Šinigoj, Franc Tršič, Jože Saksida, Andres Saksida, Ivan Bitežnik, Anton Breščak, Esteban Bakula (čeh), kakšnih 4 ali 5 km. naprej so: Rudolf Kralj, Alojzij Čoter, Vladimr Šinigoj, Stanko Tomšič.

Med Cipoletti in Cinco Salto v Las Cuatro Esquinas, je tudi 4 ali 5 družin, in blizu tam gospa Mila de Brugger.

V Colonia Centenario je več Jugoslovanskih družin in je nasproti Cinco Saltos pa že na teritoriju Neuquen: Jože Rener, Antonio Zuran, Jože Božac in še drugi.

Omenim, da v Villa Regina v II zona so: Janez Fabčič, Federiko, Eduardo, Francisco Fabčič.

V Neuquenu v mestu so: Štefan Segát, urar Gorian, in še več drugih, pa sem že pozabil.

Od Neuquena v Plaza Huincul je 100 km, tam je tudi nekaj Slovencev. Se spominjam samo za družino Franc Reja, ki je prav dobra družina.

Seveda od Plaza Huincul do Zapala je še 100 km z viakom. In od Zapala v Junín je 180 km. pot z avtom.

Prosim mi blagovolite sporočiti kedaj, in bi Vi prišli pogledat tu v Junín? Seveda za par dni.

Upam, da nekateri od teh dobivajo Duh. Življenje, da že imate naslove.

Boste oprostoli, pišem z naglico, kajti mi poteka čas in pošta bo že šla.

Sprejmite moj prisrčni pozdrav Vaš

Ludvik Pernišek.

Prizori iz Avellanede ob 400 letnici Sv. Gore.

Zalostno pismo, ki velja ne samo "Micki" katere nočemo imenovati, dasiravno ni vredna, da se njeno ime čuva. Neki dan mi bo že prišla v roke, da ji bom povedal, kar ji gre.

Monteran, Francija.

Prečastiti gospod Hladnik!

Sedaj, ko se Vam prvi oglasam iz Francije v daljno Argentino, imam eno vročo prošnjo za Vas. Imam namreč sestro, ki živi v Bs. Airesu že par let. Odšla je od doma 1928 leta in se slabo oglašja; posebno materi domov od koder je odnesla 10.000 Din, ki si jih je mati izposodila v domači posojilnici. Objubila je da bo pomagala domov in dolg rešila. Nekaj malega je res poslala, kar pa ne bi zadostovalo niti za obresti od tistega časa. Pisala je še kaj do 1931, potem pa nič več, tako da nismo doma niti znali za njen naslov do lanske spomladi, ko je prišlo na opčino, da želi imeti nov potni list (passeport), ki ga je, mislim, zgubila. Potem sem ji pisal jaz; res se je oglasila. Na drugo pismo nam je poslala še svoje fotografije in par sto dinarjev materi, ker sem jo zelo prosil da naj kaj pošlje; potem mi je še enkrat pisala in sedaj je pa spet vse umrlo, seveda sem ji pisal malo ostro, da naj pošteno živi. Tudi mi je sporočila da živi kot plesačica in pisala je da bo imela salon za modne klobuke. Zatorej bi Vas prosil v materinem imenu, če bi jo mogli obiskati in mi sporočiti kaj je z njo, če ima kaj denarja, in če gre k sv. maši in spovedi. Lepo bi Vas prosil da bi mi čimprej sporočili, zakaj spet nič več ne piše materi domov.

*

Morda bo Argentina odprla vrata za vseljevanje bolj na široko, kakor to sedaj napovedujejo. Potem bo prišel lahko pisec pisma in še marsikdo.

Geislingen, 16. V. 1939.

Gosp. Hladnik Janez!

Namenil sem se Vam napisati še eno pismo iz Nemčije, enega sem Vam pisal iz Jugoslavije na katerega ste mi že odgovorili in se Vam lepo zahvalim. Da za enkrat ni mogoče zdaj, sem zvedel, da bi se prišlo le če ima kdo kakšnega sorodnika, da poskrbi za njega. Jaz nimam nobenega sorodnika ne znanca, da bi se obrnil na njega.

Obracam se na Vas, če bi bilo vam to mogoče, da mi na kak način ustrezete. Delo ne izbiram, tukaj delam v rudniku.

Če bi nas pa več rabili, nas je tukaj v Geislingenu 6.

Sprejmite mnogo pozdravov

Radovan Jože.

Piše g. Marušič, doma iz Opatjega sela. Pri njih sem praznoval letos pustni torek, ker sem bil prav tisti dan tam na obisku.

*

Colonia Elena, R. Iselin. prov. Mendoza.

Cenjeni gospod Hladnik!

Prejeli smo Vaše pismo in slike. Hvala lepa. Morda se še spominjate onega omnibusa, ki Vas ni mogel vzeti ker je bil poln; nekaj dni potem je trčil na poti iz San Rafaela proti Coloniji Eleni. Bilo je nekaj mrtvih in ranjenih. 18 je bilo žrtv; med njimi je bila ena od tistih gospodičen; ki ste jih slikal pred hišo. Ona se bori že cel mesec s smrtjo. Njena sestra je bila pa na mestu mrtva, ona 12 letna, ki sem Vam pravil, da ni krščena. Pepelnično sredo so plesale v San Rafaelu. Žena od Hrvata Vas je čakala drugi dan, da bo šla v San Rafael k spovedi ali iz kamijona jo niste opazili. Onim drugim Istrijanom je bilo zelo žal, zakaj jim nismo prišli naznanit, da bi bili celi dan z Vami.

Zetev ("cosecho") smo spravili. Še malo semena imamo za omlatit.

Na svidenje. Z Bogom.

Andrej Marušič.

*

Res je daleč Bariloche. Toda ni malo tistih ki so že bili dol, in tako ni bilo težko priti do naslova. Naročnina se lahko pošlje Gospod Hladnik: S. C. de Bariloche, 13. VI. 1939. tudi v znamkah s pismom.

Najprej Vas prosim, da odpustite moji grdi pisavi in tudi ker sem napisal tako slabo slovenščino. Sem rojen na Krasu, in Vi znate, da tam se ne govori dobro slovensko in v šoli zadnja leta sem se učil italjansko. Tukaj pa z nobenim ne govorim slovensko. Tukaj je par Slovencev in mnogo Hrvatov in tako mešamo vse skupaj.

Sem Vam jako hvaležen ker ste mi že dvakrat poslali Duhovno Življenje.

Prosim Vas, ako je mogoče, da mi odpišete koliko je treba plačati in kako se denar lahko pošlje. Jaz ne vem kako ste moj naslov dohili, ker sem tako daleč.

Mislim da ste vi duhovnik? ampak nisem gotov.

In tako zaključim to mojo grdo pisavo in lepo hvaležno Vas pozdravlja

Stanislav Kokoravec.

KRISTUS IN DELAVEC

Kristusovi sodelavci

Tudi izbira najožjih sodelavcev pri odrešenju je izraz zaupanja do delavskega ljudstva. Kristusova mati je ponižna delavka, od jutra do večera zaposlena s hišnimi posli. Jezusov krušni oče je skromen obrtnik. Njegovi apostoli so siromašni ribiči, ki jih je glas milosti zalotil pri krpanju mrež, pa so jih koj zapustili in šli za božjim klicem. Edina izjema je sv. Pavel, ki je bil učen farizej, torej iz boljše družbe, a je postal, sledeč Učeniškemu zgledu, tudi sam delavec. Z lastnimi rokami si služi kruh, šotore izdeluje, ker noče biti v breme kristjanom, ki jim oznanja Kristusa.

V bistvu je Kristus odrešenje dovršil. Odločil je pa tudi, naj njegovo odrešilno delo nadaljuje sveta Cerkev. Svesta si svoje naloge je Cerkev skozi stoletja na vseh krajih ščitila delavsko pravico in čast.

Delo je dolžnost

Cerkev je s svojimi nauki pripomogla k zopetnemu upoštevanju dela. Jasno oznanja tedanjemu svetu, ki je lenaril v brezdelju in pregrešnosti (saj je lenoba mati vseh pregreh), da je delo dolžnost vseh ljudi.

Dandanes se komunizem ponaša, da je odkril veliko resnico: Kdor ne dela, naj ne je. Pa jo je izmaknil sve-

temu Pavlu, ki jo je že pred skoro 2000 leti zapisal kristjanom v Solunu. Cerkev proglašata torej že od prvih početkov to zapoved, ki jo je Bog dal prvima človekoma: V potu svojega obraza bosta jedla kruh. Ta zapoved je tako dana vsem ljudem brez razlike, bogatim in revnim, plemenitnikom in prostakom. Pod vplivom teh naukov so smatrali kristjani brezdelje za greh. Zato pa nalletimo med rimsko aristokracijo, ki je po starih navadah tratila čas v uživanju in brezdelju, na bogate krščanske gospe, ki skupno s služinčadjo opravljajo hišna dela, predejo in tko. Kako značilen je ta kratki nagrobni napis neke bogate matrone: "Domum servavit, lanam fecit" — gospodinjala je pa tkala — kar je bilo nezaslišano pri poganskih gospeh.

Delo je častno

Veliki in odlični carigrajski patriarh sv. Janez Zlatousti je kristjane takole opominjal: "Če vidite človeka, ki cepi drva, ali drugega, ki zavita v oblak dima kuje železo, nikar ga ne prezirajte! Peter si je podpasal obleko ter z mrežo ribaril še po Kristusovem vstajenju. Sv. Pavel, ki je prehodil toliko sveta in storil nešteto čudežev, je v svoji delavnici šival kože za šotore, in vendar so se mu klanjali angeli in hudiči trepetali pred njim."

Ob luči teh zgledov so nekateri goreči kristjani iz

Caritas Cristi urget nos.

Vsak čas so se našli možje, močni v veri, ki so si te Pavlove besede postavili za svoj življenjski program. Toda mnogo bolj občudovanja je vredno, da tudi zastopnice nežnega spola enako velikodušno zapustijo vse in se posvete misijonski ideji.

Danes ko to pišem, je god sv. Vincenca Pavelskega (19. julij), ustanovitelja in duhovnega očeta usmiljenih sester. Pri ustanovitvi te družbe je imel sv. Vincenc mnogo težav, ker tedanja doba, ki je poznala samo ženske redove in ustanove s klavzuro in redovno tančico, vedno v svojih celicah, ni imela razumevanja za to novo ustanovo, redovne družine, katere članice naj ne živijo skrite za samostanskim zidom, nego naj sirotam in bolnim strežejo. Toda ta mož, največji kar jih francoska zgodovina 17. stoletja pozna, je poznal zla svoje dobe bolj kot kdorkoli. Vedel je, da revnim in ubogim prav strežejo samo tisti, ki to delajo iz ljubezni do Boga, ki v vsakem trpečem udu človeške družbe vidijo Kristusa. Zato je rekel svojim prvim duhovnim hčerkam: "Vaša družba ni noben red, vaša klavzura naj bo ubogljivost, vaša redovna tančica skromnost."

In da ohranijo vsikdar gorečnost v izvajanju svoje poklica, jim je mnogokrat ponavljal besede sv. Pavla: "Caritas Cristi urget nos." (Ljubezen Kristusova nas priganja). Te besede imajo zato tudi v svojem redovnem pečatu. Danes, ko družba hčerâ krščanske ljubezni že 300 let obstoja, je postala največja ženska cerkvena ustanova, sv. Vincenc pa ta veliki apostol ljubezni do bližnjega, bo živel za vedno v delih svojih duhovnih hčerâ.

Bilo je oni dan. Med mnogimi, ki so v bolnici čakali zdravnika, sem bil tudi jaz. Pa zagledam na hodniku usmiljenko. Nekaj najbolj npravnega je to v bolnici — toda ta slovenski obraz! Pozdravil sem jo kar po slo-

vensko. Najprej me je pogledala začudeno, ker moja zunanost je prav malo kazala Slovenca. In danes je 14 dni, odkar sem deležen ljubeznjive skrbi in postrežbe, ki mi jo daje sestra G.

Doma je od tam, kjer se je rodil naš pisatelj Cankar in je celo osebno poznala junaka Cankarjeve povesti: "Aleš z Razora". Z veseljem je pripovedovala, kako je pred kratkim krstila Japonca, ki je bil bolnik v njenem oddelku.

Postalno mu je namreč trenutno zelo slabo, vsak hip bo umrl. In ko je še pri zavesti izpovedal svojo vero v Jezusa Kristusa, je zveličavna voda namočila njegovo čelo. Nekaj minut nato je mirno zaspal in na obrazu je imel odsev nadnaravne sreče.

Radi vzvišenega poklica ljubezni do bližnjega se dekletke odpove materinskemu veselju, pa pri svojem poslu dobi tudi za to žrtev odškodnino. Bolniki jo nazivajo "Hermanita", — "sestrica"! in to s čustvom da bolj iskreno ne bi mogel reči: "mamica"! ali se ne čuti tukaj kot mati? Obiskala me je tudi sestra M., ki streže v isti bolnici. Živi zgled prave ljubezni.

Najbolj zanimiv je bil zame obisk sestre L. iz centralne hiše. Sestra L. spada med pionirje slovenskih usmiljenk v Južni Ameriki. Predno je prestopila tla tega sončnega juga Amerike, je kot usmiljenka bila učiteljica v južni Srbiji, Bolgariji, Turčiji, in tako danes poleg slovenskega in španskega jezika še nad pol ducata drugih obvlada.

Mnogo bi še lahko pisal o naših sestrah, n. pr. v bolnici na Paternalu, in... in..., toda g. urednik, mi je rekel, naj bom kratek in jaz sem mu moj Fiat izgovoril, v upanju, da bo drugi krat bolj milostljiv.

Povsod kjer joče sirota, povsod kjer bolnik rabi nežne strežbe, vidim tiste postave s prosto modro obleko in belim pokrivalom, simbolom krščanske ljubezni, in da je med njimi mnogo slovenskih obrazov to je naš ponos.

V bolnici Ramos Mejía.

Andrej Lah.

Kaj zahtevajo Čehi od Nemcev

Na to vprašanje odgovarja Ferdinand Peroutka v "Lidovih novinah" z daljšim člankom, v katerem med drugim pravi: Vemo že do zadnje podrobnosti, kaj hočejo Nemci od Čehov, treba pa je tudi povedati, kaj pričakujejo Čehi od Nemcev, da pride do skladnega življenja med njimi. V najtežjih okoliščinah smo izpolnili vse, kar se je od nas zahtevalo, da bi se tem bolj spoštovale naše pravice. Predvsem pa pričakujemo od vsakega Nemca, ki pride med nas, da bi upošteval naslednje: 1. Mnogo se sedaj govori o življenjskem prostoru. Naj se ne pozabi, da sta Češka in Moravska domovina našega naroda. Nismo samo prebivalci tega prostora, temveč smo narod! 2. Češki narod je stoletja hrepenel po samostojnosti ter je imel 20 let samostojnost. Sedaj jo je izgubil. Od nje je ostal samo posebni državno-pravni položaj protektorata. Zato vsak Čeh trdovratno zahteva, da se ta posebni značaj spoštuje, kakor je bilo tudi določeno z aktom z dne 16. marca 1939. 3. Češki

plemenitega rodu zapustili svoja obetajoča mesta in postali delavci. Sveti Krišpin in Krišpinjan sta bila plemenitaša. Postala sta kristjana, zapustila Rim ter odšla oznanjat Kristusa v današnjo Francijo. V Soissonsu sta se ustavila in si pričela služiti kruh s čevljarско obrtjo. Bolj sta cenila plemenitost dela kot plemenitost krvi. Danes ju častimo kot zavetnika čevljarjev.

Pravične mezde za delo

Že od vseh početkov je Cerkev učila, da naj se delavcem odmerjajo pravične mezde; obsojala je vsako izkoriščanje delavcev. Preberimo le te krepke besede sv. apostola Jakoba, s katerimi ošteva izkoriščevalce: "Nuj-

narod je preстал v zadnjem času silne živčne preizkušnje. Njegovih ran se ni treba dotikati! Pot v nove razmere je bila tako nagla, da potrebujejo Čehi nekaj časa za novo rienteijo. 4. Če hočemo imeti red, potem je neobhodno, da so vsi Čehi združeni v eni ustanovi. 5. Dogovor o protektoratu pravi, da se ozemlje Češke in Moravske upravlja avtonomno. Naravno je, da hočejo Čehi videti, da je ta samouprava resnična. Če se torej Čehi hočejo upravljati sami, ni to nasprotovanje, temveč samouprava. 6. Oni Čehi, ki silijo povsod v nemške vrste, naj se smatrajo tako od Čehov ko od Nemcev le kot srečolovci. 7. Pri razgovorih med našim predsednikom in Hitlerjem se je reklo, da jemlje Nemčija češki narod v zaščito. Naj se to vidi tudi v vsakdanjem življenju. 8. Zelo dostikrat slišimo, da je Praga sedež stare nemške omike. Naj se ne pozabi, da je tudi sedež stare češke omike. 9. V odnošajih med Nemci in Čehi naj vlada pravilo, kar nočeš, da se stori tebi, tega ne stori drugim. Če se bodo vsi Nemci po tem ravnali, potem bo možno dobro sožitje obeh narodov.

te zdaj, bogatini, razjokajte se in tarnajte nad stiskami, ki pridejo nad vas. Vaše bogastvo je preperelo in vaša oblačila so od moljev razjedena. Vaše meso kakor ogenj... Glejte, plačilo, ki ste ga utrgali delavcem, kateri so poželi vaša polja, vpije; in klici ženjcev so prišli do ušes Gospoda nebesnih čet" (Jak 5, 1 - 4). In kaj uči katekizem o onih, ki delavce izžemajo? Njihov greh je eden tistih, ki kliče maščevanje božje na zemljo, vnebovpijoči greh.

Kaj bomo torej rekli takim, ki Cerkev predstavljajo za sovražnico delavcev, kot prijateljico in zaveznico njihovih izkoriščevalcev? (Dalje sledi.)

OPAZOVALEC

NEKAJ IZ PRIMORSKEGA

..V Trstu so posvetili sedem novih duhovnikov. To so: Ivan Trapasin iz Trsta, Ivan Albonese iz Buj, Ivan Soffici iz Pazina, Klement Barkovič iz Berseča, Franc Zlobec iz Avberja in Karlo Tarlao iz Milj in Peter Fonda iz Pariza.

Novo ladjo je dobila jugoslovanska vojna mornarica. Zgrajena je bila v Trstu in se imenuje "Beli orel".

Spremenjeni priimki. Goriški prefekt je izdal odlok, po katerem so bili med drugim spremenjeni tile priimki v rihemberški občini: Kodrič v Codri, Nusdorfer v Noccioni, Jejčič v Ieccini, Furlan v Furlani, Kerševan v Cresevani, Hmeljak v Melli in Stubelj v Stubelli.

V Občini so imeli dozdam tramvajsko postajo, ki gotovo ni bila več v okras in ponos temu kraju. To pa so predčasom podrli in namesto nje zgradili veliko in zelo lepo postajo, vso iz klesanega kraškega kamna. Sicer pa je stara postaja tudi že doslužila, saj je bila zgrajena že leta 1902.

V Trstu so bile velike protiletalske vaje. Pri tej priliki so morali biti pogašene vse luči. Tudi mestna občina je morala poskrbeti za to, da ob tem napadu ne bodo gorele občinske luči po mestu. Morala je v ta namen kupiti približno 2000 m platnenega blaga, da je ovila vse svetiljke v mestu. Za to priliko so bili predpisi zelo strogi. Kdor bi se proti njim prekršil, bi moral hrepzopojno plačati do 2000 dinarjev denarne kazni, poleg tega pa še odsesti primerno dolg zapor.

Iz Kobarida poročajo, da se je na gozdni vzpenjači ponesrečil 31 letni Rudolf Špehonja.

Kar nas mora zanimati. V "Istri", glasilu Zveze jugoslovenskih emigrantov iz Julijske Krajine, beremo v uvodnem članku med drugim tudi tole: "Naša izseljenska organizacija ne smatra za svojo nalogo, baviti se s splošno političnimi vprašanji. Imamo svoje vprašanje, kateremu posvečamo vse svoje misli in moči — vprašanje naše manjšine v Julijski Krajini, to je, skrb za usodo in bodočnost naših bratov. Njeni sinovi smo tudi mi izseljenci, zbrani okoli naših izseljenskih društev in povezani v naši Zvezi (Zvezi jugoslovenskih emigrantov iz Julijske Krajine). Mi smatramo to vprašanje za splošno narodno vprašanje, ki mora biti sveto vsakemu Slovencu, Hrvat in Srbu brez razlike. Kot tako mora biti iznad dnevnih spornih vprašanj, torej tudi iznad vseh političnih strank... S tem pa se seveda ne pravi, da nam je vseeno, kako se razvijajo politični dogodki bodisi v Jugoslaviji, bodisi drugod na svetu. Ne samo, da nam to ni vseeno, pač pa se tudi zavedamo, da rešitev našega vprašanja, usode in bodočnosti naših bratov v Julijski Krajini zavisi v glavnem od tega, kako se bodo razvijale razmere v svetu, v prvi vrsti pa v Jugoslaviji. Zato naša organizacija, ki se želi posvetiti samo in izključno le našemu svojstvenemu vprašanju — zato se tudi vzdržuje kakršnega koli političnega udejstvovanja v tej državi —, vendar z največjim zanimanjem spremlja vse politične dogodke, ker je v našem interesu, da da se ti dogodki razvijajo v onem smislu, da bi se naše vprašanje čim bolj približalo pravi in srečni rešitvi.

Cene krompirja so delale veliko preglativo v Istri. Oblast je ato določila uradne cene, ki so 70 c. za stari in 90 c. za novi krompir.

V Biljani je pel dekan Jože Kos zlato

VELIKI FESTIVAL

V PROSLAVO

400 LETNICE SV. GORE

se vrši

20. avgusta ob 15 uri

V velikem salonu "San José"

Azcúénaga 158

(Med Rivadavio in Corrientes 2400)

PROGRAM je zelo bogat:

1. Film, posnet na Paternalu ob cerkveni slovesnosti 18. junija.
 2. Ljubki nastopi otrok.
 3. Umetnik na violino Špiller Ljerko bo izvajal izbrane skladbe.
 4. Zborovo petje in rajanje.
 5. Dramatičen prikaz v dveh dejanjih: Marija je romala na Skalnico.
 6. Zbrane pesmi, ki jih zapoje zbor Slovenskega doma.
- Program bo izvajan deloma v slovenščini deloma po špansko.

Čisti dobiček je namenjen slovenski šoli.

Vstopnice si oskrbite v predprodaji.

VSTOPNINA bo samo \$ 0.50 za osebo.

mašo 29 jul.

V Stržiščih pod Črno prstjo je isti dan pel zlato mašo upokojeni župnik Josip Shejbal.

Iz Piirske Bistrice poročajo, da je bil premeščen notar Berdon v Tržič. Bil je več let tudi župan.

V Vrhpolju pri Vipavi je bila nova maša 4. jun. Zapel jo je Ivan Hlad iz Dupelj. Studiral je novomašnik v Mariboru in Ljubljani, šele zadnji dve leti se je vrnil med svoje. Novomašni govornik je bil dekan Brajtenberger.

V Šmarju je pel novo mašo E. Bandelj doma iz Spodne Branice tudi 4 jun.

V Breginju je 11 jun. prvič stopil pred oltar M. Mazore. Govoril je Mirko Brumat, goriški kanonik.

V Rojanu pri Trstu je udarila strela v električni transformator in napravila 750.000 lir škode.

Ameriški Slovenci v domovini. 21 junija so se srečno pripeljali iz Severne Amerike, da si ogledajo domače kraje in da prisostvujejo tudi ljubljanskemu kongresu.

Lepo znamenje jugoslovanske sloge sta dve razstavi. 18 junija je bila v Sofiji, bolgarski prestolnici, razstavljen jugoslovanska knjiga. Na svečanosti otvoritve so dali izrazu skupne volje za pravo prijateljstvo zastopniki obeh narodov.

Istočasno je bila v Belgradu otvorjena na prav tako slovesen način bolgarska knjižna razstava.

Slovenska društva na Koroškem tudi za naprej dovoljena, samo bodo morala postaviti v pravilo določilo, da smejo biti

člani samo nejudje. Slovenska Prosvetna zveza v Celovcu je prejela 2. junija sledeče obvestilo: "Po zakonu od 17. maja 1938 je komisar za avstrijska društva sporazumno s državnim komisarjem za pridružitve Avstrije k Nemčiji odredil, da so slovenska društva svobodna.

Društvom se naroča: 1. da uvedejo arijski paragraf; 2. da prevzamejo v pravila načelo imenovanja društvenih voditeljev (Führerprinzip).

Slovensko prosvetno zvezo pozivam, da nakaže na račun komisarja za društva, organizacije in zveze kot doklado za izpopolnitev in upravni prispevek skupno 1000 RM".

K temu dodaja "Kor. Slovenec", da je z gornjim pisanjem pristojnega komisarja končnoveljavno razčiščeno, da se smejo slovenska društva v smislu svojih pravi svobodno udejstvovati in s svojim premoženjem svobodno razpolagati. Zveza je pristojno blast svoječasno zaprosila, naj vsem prosvetnim organizacijam slovenske narodne družine na Koroškem dovoli enotna pravila. V enotnih pravilih se bo upoštevalo tudi zgoraj navedeno naročilo društvenega komisarja. Društvom se naroča, naj s svobodo kulturnega udejstvovanja v smislu društvenega namena čim izdatneje okoristijo.

Turizem v Jugoslaviji je izkazal lansko leto jako pozitiven uspeh. V letoviščih je bilo čez 1 milijon gostov. Znatno več kot predlani. Med temi je bilo 287.000 inozemskih letoviščarjev.

V Mokronogu se je tudi vršila 4. jun. lepa svečanost. Zbrala se je mladina od blizu in daleč. 500 fantov in deklet je stopalo v krojih in 7 zastav je bilo. Naroda je bilo pa toliko, da je bil trg ves poln.

Zgodovina Slovencev v angleškem jeziku. Anton Klančar, slovenski sin in sam zelo zaveden Slovenec je priredil v angleškem jeziku Lončarjevo zgodovino Slovencev. Knjiga obsega našo zgodovino od početka do 1910.

Krščansko socijalno gibanje je praznovalo letos 45. letnico svojega delovanja. Leta 1904 je to gibanje sprožil nepozabni dr. Krek. Leta 1909 je pričela delovati tudi Strokovna zveza.

I. slovenski delavski tabor je imel namen, da spomni na primeren način tudi te jubileje. Vršil se je v Ljubljani 4. junija. Zbralo se je mnogo delavskih zastopnikov od vseh strani države, posebno pa množica slovenskega delavstva. Na stopili so kot govorniki razni ministri in tudi dr. Korošec. Impozanten je bil posebno slavnostni spreved, v katerem so kompaktno stopale delavske skupine iz vseh slovenskih industrijskih krajev. Med mnogimi godbami je vzbujala zanimanje posebna delavska godba iz Kragujevca (Srbija).

Podzemelj. V zadnjem času so se poročili odlični katoliški prosvetni delavci: Kočvar Julče iz Gradca je poročil Stefančič Terezijo iz Podzemlja. Nevesta je bila pridna društvena delavka in igralka na odru. Jurejevčič Anton iz Krasince je poročil Jurejevčič Ano iz Kapljišč. Dalje Strucelj Janez iz Gribelj je poročil Pezdirc Jožefo, hčerko našega župana. Pevski zbor je vsakemu za slovo zapel podoknico in poklonil spominski dar.

Iz Metlike zvemo, da je pogorelo v Čurilih pri Jankotu Pečariču. Zgorelo je gospodarsko poslopje z vsem orodjem in perutnino. Zdravstveni dom je dobil podporo za nabavo röntgena, ki je stal 50.000 Din.

Otmar Šturm, ki je bil pač najbolj poznana metliška osebnost je dal slovo sedanjosti in se preselil v večnost. Z nič je začel pred 45 leti, pa si je s skrbnim delom in gospodarstvom in s pridno ženo pridobil tak uspeh, da je njegova trgovina najmočnejša v Metliki. Bil je tudi veren mož. V njegovi hiši so se radi oglašali tudi najvišji možje slovenske javnosti. Dr. Kulovec, dr. Korošec, ban dr. Natlačen in še mnogi drugi so se vselej oglašili tudi pri Šturmovih. Pokojni je bil pa tudi zelo dobrega srca in je nekateremu, ki je bil v stiski pomagal tako, da ni vedela levica, kaj je storila desnica. Naj v miru počiva. Bil je tudi naročnik D. Življenja.

Ljubljana je imela že 35. veleseljmov. Letos v juniju je bil zadnji. Veleseljem je bil zelo dobro obiskan in trdijo, da je dal tudi dobre trgovske uspehe.

NEKAJ IZ PREKMURJA

Prekmurski teden v Soboti. 17. junija so se začele slovesnosti prekmurskega tedna, ki je nekaka manifestacija napredka te dežele v zadnjih desetletjih. Letos je 20 let, odkar je dežela zadobila svojo svobodo v Jugoslaviji in so se Slovenci onstran Mure, objeli s svojimi brati Slovencei. Saj mnogi skoro vedeli niso za ono deželico, ki nosi danes ime "Slovenska Krajina". V teh 20 letih je dežela brzo pohitela, da dohiti svoje slovenske sobrate. Prekmurski teden ima ravno namen, da pokaže gospodarski in kulturni napredek Prekmurja. Je nekaka razstava, ki je skušala podati resnično sliko napredka, ki ga

je ta dežela doživela ki pa skuša pokazati tudi smer nadaljnjega potrebnega razvoja.

Ob tej priliki je "Slovenec" napisal te lepe besede: Onstran Mure, ki je od delila Slovence in jih priključila Madžarem, je trpela Slovenska Krajina vsa stoletja največje nasilje na svoji slovenski duši in jeziku. Bila je najbolj raznarodovanju izpostavljen del slovensstva, bila najmanj povezana z narodnim središčem in najbolj pozabljena tudi od Slovencev! Toda v njih samih je bilo toliko življenjske moči in toliko privezanosti na pristno slovensko preteklost, da kljub vsemu t. "vendsko govoreči Madžari" niso pozabili svoje narodnosti. — Če tudi odmaknjeni vsemu narodnemu in političnemu življenju Slovencev — so ustvarili sami iz sebe svojo književnost v lastnem narečju, ki živi še danes in ki je nekaj tako samosvojega, milega in svetega, napolnjena s tako ljubeznijo do domače grude in domače besede, kakor Slovenci v drugih krajih ničesar podobnega pokazati ne moremo. In iz tega dela starih Kuzmičev, Eakošev, Severjev, Terplanov, katoliških in protestantskih duhovnikov, ki so v ljubezni in žrtvah z duhovnim berilom ohranjali ljubezen do Boga in jezika, je zrastel nov rod prekmurskih prepoditeljev koncem prejšnjega in začetkom tega stoletja. Ta rod z Ivanocyjem, Bašom, Kūharjem, obema Klekloma in drugimi je pripravil podlago za narodno skupnost in osvobojenje, za kulturno in gospodarsko rast. Delo teh ljudi, organizatorja Ivanocyja, kateremu zdaj odkrivajo spomenik, Baša in urednika Klekla, je prenovilo Prekmurje, ga zbudilo iz mađarskega uspavanja ter ga iz največjega suženjstva prepeljalo v svobodo, v meje Slovenije. Kleklov "Marijin list", še bolj pa njegove "Novine", so razgibale slovenstvo tedaj, ko ta del našega naroda še ni imel izobražencev, razen duhovnikov in odpadnikov, ter ga je z lastno življenjsko nevarnostjo reševal v stiskah, ga navduševal ter se strnil z njim v eno, da je postal resnični predstavnik te zemlje. In kot tak jim je osvobojenje pred dvajsetimi leti naznanil z vriskajočimi besedami: "Veseli se, dobro slovensko ljudstvo, vura tvoje slobode je odbila, vernost tvoja je plačo dobila! Zajovči Prekmurec! Radostno prepévaj in hvali Boga!"

Vršile so se pa tudi razne prireditve. Tako zlasti mladinski nastop, kjer je nastopilo 6000 prekmurske mladine. Sokolski izlet je postavil v Soboto 1200 članov in članic v krojih.

Gostovalo je ljubljansko gledališče.

Vršili so se tudi letalski poleti in zračne akrobacije, katere je opazovalo 20.000 ljudi.

Razstavo samo je obiskalo 46.000 gledalcev.

V okviru tega tedna je bil tudi odprtjen trgovski dom 18. junija. Isti dan se je vršila glavna skupščina trgovskih združenj, katere se je vdeležilo 196 delegatov.

Iz Motovilec zvemo, da so na Telovo imeli lep dogodek. V procesiji so poromali na Grad. Procesiji so se pridružili tudi verniki iz Kruplivnika in Vadarce. Darovali so za več svetih maš za svojece v tu-

† V Trnju je umrla vdova rajnega notarja Grašanoviča, stara 86 let.

Slovenska krajina je spet dobila izdatne kredite za melioracijska dela. Vodna zadruga v Lendavi dobi 5.374.684 Din. Denar se ima porabiti za regulacijo potoka Lendave in Črne in za popravo nasipa ob Muri, za regulacijo potoka Kobilje, čišče-

nje Rakmožanskega kanaia, potoka Bukovice in Bugojine. Za melioracijska dela v vaseh Črensoveci, Kot, Gaberje, in Hotiza je določenih pol milijona Din. V Filčevci in Strehovec bo šlo 75.000 Din. 150.000 Din bo šlo za ureditev umetnega namakanja travnikov pri Turnišču.

V Soboti se je vršil 7. junija tujskoprometni tečaj. Tudi Slovenska krajina ima številne naravne lepote in ima tudi zanjo velik pomen, da se nauči pritegniti tuje. Kako prav pospeševati tujski promet, temu namenu je služil navedeni tečaj.

Bogojanci so se postavili nedavno v Franciji v Sedan. Tamkaj se je vršil sestanek Slovencev, ki ga je organiziral izselj. duhovnik Camplin. Največ je prišlo rojakov iz bogojanske fare in to zlasti pevci, ki so tudi jako lepo zapeli.

V Cankovi je 9. julija pel novo mašo salezijanec Zelko Anton.

Iz Kapce zvemo da se je oni dan, ko je voda grozila s poplavo Krampačeva pütarica tako strašno razvezila na župana Lebarja, ki je ljudem ukazal, da naj vsi gredo na delo, da rešijo vas, da ga je z motiko udarila po glavi. Je imela vročo kri, kajne.

Kobilje. Poročil se je Miholič Stefan z Berden Marijo. Oba sta člana prosvetnega društva. On predsednik fantovskega odseka.

Vel. Dolenci. Letos so imeli krasno uspel misijon. Nadvse lepa je bila večerna procesija z lučmi. S solzami v očeh so se ljudje poslavljali od misijonarjev, ki so tako lepo znali povedati božjo besedo. Poseben dogodek je bil tudi obisk študentov iz Soboškega Martinišča, ki so se vračali nadvse očarani nad ljubeznjivostjo župnika in ljudi.

V Selcih nad škofjo Loko je bila odkrita spominska plošča zgodovinarju dr. Francu Kosu.

Iz Mirne peči poročajo, da so prve dni junija doživeli strašno povodenj, kakršne ne pomnijo od leta 1895. Najhuje je bilo v Globodolu. Voda, ki je stala cel teden, je vničila ves pridelek.

Krka je v 14 dneh kar dvakrat preplavila. Enako je napravila Radulja. Od šent Jernea pa skozi Kostanjevico in škocajncjanske vasi, vse je bilo pod vodo. Sava je tudi preplavila.

V Beltincih in Veržejo je na hinkoštno nedeljo napravila strela velik strah. Vdarila je v zvonik ravno med mašo.

Pri Veliki Nedelji je Pesnica že dru-

gič vdarila čez bregove. V Osluševcih in Cvetkoveih je vničen krompir in zelo oškodovana koruza in krma.

Hotel Slon, staroznano zbirališče v Ljubljani je preroben. Stara zgradba je zginila, na njenem mestu je zrastle krasna petnadstropna palača, ki je sedaj okras Ljubljane na križišču Prešernove in Šelenburgove ulice pred glavno pošto.

Stoletni Slovenec je umrl v Črnomlju. Bil je to Belič Janez, ki je v marcu spolnil sto let.

Dr. Košmerlj, profesor na univerzi v San Francisco je obiskal domovino. Zasluzni mož je star 73 let. Ljubljanska občina mu je podarila v dar bronastega zmaja, simbol Ljubljane. Vdeležil se bo tudi odkritja spomenika misijonarju sadjarju Pircu. Svoji domovinski občini Jesenicam je daroval 100.000 za občinske reveže.

Slovenska Bistrica je 4. junija doživela velik prosvetni tabor. Bil je blagoslovljen nov prosvetni dom.

Kranj je dobil novo pokopališče. Na starem počiva veliki naš pesnik Prešeren in tam je pokopan tudi Simon Jenko.

Bade Pašič, sin pokojnega Nikole Pašiča, načelnik odseka za kaznilnice v pravosodnem ministerstvu je v Beogradu umrl.

Jovan Jovanovič znani srbski politik zemljoradnik je tudi umrl star 70 let.

V Zagrebu so Slovenci 20. maja slavili 70 letnico kanonika Ivana Barleta, znamenitega zgodovinarja in glazbenika in naravosloca, ki si je pridobil zelo odlično ime med Hrvati. Doma je iz Bele Krajine.

Metlika. Pri nas smo imeli celo vrsto požarov. V soboto, 3. junija so pogoreli iposestniku Rozmanu v Vinomeru pri Drašičih hiša, pod in hlev. Takoj nato v nedeljo pa sta zgorela pod in kozolec posestnika Gršiča iz Suhorja. Na praznik sv. Rešnjega Telesa je pa izbruhnil ogenj na Lokvici pri posestniku Martinu Plutu. Zgorlel mu je nov pod, katerega je postavil leta 1935. škoda, ki jo imajo imenovani, je samo delno krita z zavarovalnino. Ban dr. Natlačen je na posredovanje cestnega načelnika Bajuka podpisal odlok, da se nadaljuje z delom na začetni cesti Drašiče—Repica. Odobren je kredit v znesku 150.000 din. — Dne 8. junija je umrla v vlaku iz Ljubljane proti Metliki na postaji Dobravice ga. Ivana Matjašič, katera je prišla po 30 letnem bivanju v Ameriki obiskat svojo mater. Napravila je dolgo pot iz S. Franciscia brez vsake nezdode, a nekaj kilometrov od svoje matere jo je zadela kap. Njena mati jo je čakala na postaji v Metliki vsa vesela in radostna, da bo videla svojo hčerko. A kolika žalost je napolnila srce dobre matere, ko je po 30 letih zagledala svojo hčerko in sicer mrtvo. Pokojnico so položili k večnemu počitku na pokopališču sv. Roka v Metliki. Naj ji sveti večna luč!

V Sovodnjem v Poljanski dolini je bila otvorjena nova šola.

Dr. Maček je poslal potom vrhovnanskega nadškofa dr. Šariča papežu vdanostno izjavo kot voditelj Hrvatov.

Slovenija ima vsak čas bolj ugodne zveze z morjem. Letos je stekla nova autobusna zveza iz Ljubljane skozi Čabar na Sušak. Do Čabra gresta dnevno dva vozova, skozi do Sušaka pa eden. Nova zveza je posebno važna za Notranjsko.

Mariborski autobusni promet ima že celo vrsto dobro upeljanih voženj. Omnibusov ima 21. Iz Maribora tečejo zveze na vse strani. In se to podjetje tudi dobro spleča.

Česnje... kako smo si želeli vipavskih

česnej nekda. Nič več jih ne nosijo v velikih koših Vipavci tja čez Hrušico. Zato pa so se zganili Belokrajci in pravijo, da hočejo oni dati Sloveniji najboljših česnej. 18. junija se je v Črnomlju vršila lepa slovesnost, katere namen je bil pokazati osobitosti tistega prelepega koščka slovenske zemlje, ki jo imenujejo drugo Vipavo. Tisti dan se je vršil tudi česnejev semenj.

Slovenska Straža je imela 4. jun. občni zbor, na katerem je bila povedana marsikatera poučna beseda. Za nas, zamejske Slovence je njihovo delo najvažnejše in zato nas mora zanimati delo te prepotrebne ustanove. Naj povzamemo nekatere misli predsednika profesorja Etbina Bojca. V svojem poročilu je očrtal vse dogodke in dejstva, ki smo jih v preteklem doživeli in ki so v tesni zvezi z narodnoobrambnim delom pri nas. Navedel je pa tudi nekaj konkretnih pojavov, ki v živo zadevajo naše narodnoobrambno delo med narodom, podčrtal zlasti nevarnost tuje propagande, ki se v vseh mogočih oblikah širi zadnje čase kar občutno pospešeno pri nas. Našega človeka je treba narodno utrditi, mu oživiti do najvišje mere narodno zavest in mu pomagati tudi gospodarsko obnem, da ga tako zaščitimo pred to narodu in državi škodljivo propagando.

Mi Slovani, ki danes nikakor nismo v razkroju, ampak doživljamo le novo preorevanje ob težkih žrtvah in skušnjah zadnjih mesecev, zlasti pa mi Slovenci, ki kot mali narod lahko s presodnostjo motrimo našo veliko prihodnost, ki bo pač mnogo boljša od sedanjosti in toliko večja, čim višja in polnejša bo mera žalitev in podedenjanja, ki ga danes čutimo s strani nekaterih oholih izbrancev. Mi kot mali narod nečemo — in to poudarjamo že od Slomška sem — ničesar drugega, kakor ohraniti svoje svobodno kulturno in politično življenje. Verujemo in smo prepričani v pravičnejšo rešitev narodnomanjšinskih in narodnih vprašanj sploh, ki danes povzročajo največ nejevolje in trenj. Mi moramo vztrajati in neprestano delati v narodnovzgojnem smislu.

Pri volitvah, ki so sledile poročilom, je bil izvoljen sledeči odbor Slovenske Straže v Ljubljani: gg. B. Bojc, Kokalj Jože, Trebše Anton, Tonkli Anton, Zemljak Joško, Grafenauer Bogo, Terčelj Filip, dr. Kamušič Josip, Klavž Leopold in Koemur Sebo zastopnika AZ) ter Erjavac Franc. V nadzorstvo: gg. dr. Česnik, dr. Gorjanc, dr. K. Capuder in Franc Bogataj. Rzsodiščice: Kovač Franc, dr. Žitko Stanislav in prof. Silvo Kranjc. Namestnika: dr. J. Basaj in g. Fr. Levstik. — Nato so bili sprejeti važni predlogi. — Pisarna Slovenske Straže je zdaj na Aleksandrovi cesti 10 (dvorišče), skupno s Sedejevo družino.

Povodenj je vničevala že v tretje 14 in 15. junija. To pot so prestopile bregove tudi Sava nad Kranjem in Sora pod škofjo Loko. Na Dolenjskem je preplavila Krka spet od šent Jerneja vse do izliva v Savo pri Brečicah. Pod vodo je bila Mirna peč, temenska dolina, Mokronoško polje, v Dobrničju, v Strugah in Dobropolju. Hudo je bilo tudi v Ribnici. Ljubljansko barje je bilo celo morje, vse iznaske ceste so bile pod vodo. Enako v Bevkah in okolici. Sava je narastla za 4 metre celo v dolinem teku in preplavila med Brežicami in Dobovo. Celotno škoda v Sloveniji cenijo na 50 milijonov Din. v vseh treh preplavah.

Iz žuženberka zvemo, da je povodenj porušila Rojčev most, ki je vezal Šmihel

s Hinjami in Ambrusom.

Iz Starega trga pri Kolpi zvemo, da je strela zažgala in vničila cerkev svetega Antona na Kovači vasi.

Procesije v Nemčiji. V Aacheu ob Renu so bile vsako leto veličastne procesije sv. Rešnjega Telesa. Letos so jo iz prometnih vzrokov prestavili v predmestne četrti, iz istih razlogov ni bilo dovoljeno potresati cvetje. Prej je bil veliki oltar postavljen pred mestno hišo, zdaj za slopljem. Enako je tudi po drugih nemških mestih. Oblastva se sklicujejo na ministrsko odredbo iz leta 1936, ki pravi, da procesije, romanja in pogrebi ponekod ovirajo promet in jih je treba prenesti v stranske ulice. Tudi je vojaškim osebnostim, uradnim zastopnikom, predstavnikom bojevnikiških združenj in gasilcem rajba prepovedano sodelovati na procesijah.

Iz Trédnjega poročajo, da se je končno le uredila zadeva dostavljanja pošte. V vse vasi b hodila pošta trikrat tedensko.

Izseljevanje iz Slovenije podaja letos porazne številke. Za delom je odšlo 10.000 ljudi. V Nemčijo 8500, drugi drugam. Iz Prekmurja je potovalo 6178 oseb.

Mladinski dnevi v Mariboru v dneih od 29. jun. do 2. jul. so bili nekaj nepopisnega. Slovenska mladina je pokazala ne le svojo skupnost, temveč tudi svojo trdno voljo, da brani domovino, zato so se zbrali prav na severni meji. Telovadna nastopi so bili nekaj veličastnega. Nastopilo je 10.000 fantov in deklet. Izbrane telovadne vrste so pa pokazale tudi očarljive uspehe na orodju. Najsilnejša manifestacija je bil nedeljski slavnostni sprevod, pri katerem je bilo 40.000 ljudi kot časten špalir in v korakajoči vrsti. Pristostvovalo je tudi 6 ministrov in zastopnik kralja.

Vseučilišče v Ljubljani je dobilo novega rektorja v osebi dr. Matije Slaviča, ki je znan zlasti kot delavec za slovensko Prekmurje.

Mehmed Spaho, voditelj bosanskih Muslimanov je dokončal svoje politično delo. Njegov zadnji politični akt je bil: otvoritev dela za zvezo Slovenije z morjem v Črnomlju. Bil je prometni minister.

V Moskvi se začne 4. avgusta svetovni brezbožniški kongres.

Slovenijo je obiskala rhovna predstojnica usmiljenih sester sv. Vincenca **M. Marija Chaplain**. Ta redovna družina je razširjena po vsem svetu in je njen sedež v Parizu. Slovence uživajo v tem redu zelo velik ugled, kar vidimo tudi v tukajšnjih bolnicah.

Dr. Derganc eden najznamenitejših zdravnikov je odpotoval v večnost. Bil je šef primarij Ljubljanske bolnice. Doma je bil iz Semiča.

"Slovenska domovina v sliki in besedi", tako bi se upravičeno lahko imenovala tujskoprometna turistična in splošna gospodarska revija "Jugoslovanski biseri", ki izhaja šestkrat na leto v Mariboru in ki jo urejuje znani slovenski topopisec prof. dr. Fr. Mišič. Revija prinaša iz vseh delov Dravske banovine tople pisane in ob enem krasne, omderno ilustrirane članke, ki prikazujejo torej v sliki in besedi priodno lepoto, zgodovinske, umetniške, folkloristične in druge zanimivosti posameznih, zlasti znanih tujskoprometnih krajev v Sloveniji, njenih letovišč, zdravilišč in kopališč. Objavljeni članki so pisani razen slovensčine in srbohrvaščine tudi v tveh drugih jezikih: v angleščini, francosščini in nemščini. Kakor je revija velikega pomena za propagando slovenske zemlje, tako v Jugoslaviji kakor v

inozemstvu, tako širi na drugi strani in poglubljuje med Slovenci ljubezen in njihovo srčno povezanost z njihovo domovino. Za naše izseljence pomeni vsaka posamezna številka te ugledne ilustrirane revije topel pozdrav in prisrčno vabilo domovne. Cena reviji znaša za inozemstvo (šest zvezkov) le 100 din. Naročila na upravo "Jugoslovanskih biserov" v Mariboru. Smetanova ulica 34. Tudi uprava "Izseljenskega vestnika" v Ljubljani sprejema naročila.

† V Dol. Ponikvah je umrl Jožef Žafian, bivši župan.

† V Knežaku je umrl Alojz Šircelj (Miličev) star 28 let. Ima brata na Avellanedi.

† Podgrad. V Staratu je umrla 71 letna Marija Milič.

† V Pliskovici na Krasu je 13. junija zadela huda nesreča družino Ščuka po domače Planinknih, katera je zahtevala življenje dobre matere Franciške. Pokojna je šla zgodaj zjutraj na polje po zelenjavo. Na poti se je srečala s kravami Lojzeta Šuc. Ena od njih se je zagnala v njo in jo pobodla do nezavesti. Takoj so ji bližnji nudili pomoč in jo spravili domov.

Poklicani zdravnik je ugotovil da ni pomoči. Revica si je zalomila roko v rali in dobila smrtni udarec na levem senecu, radi katerega je naslednjega dne za vedno zatisnila svoje blage oči.

Pokojna zapušča moža in 7 otrok. Starejši, Alojz, in najmlajša hči Marija, so doma, Avgust in Vladimir v Trstu. Zofija poročena v vasi. Tukaj v Argentini pa Roza in Kristina zadnja poročena Vrabee.

Pokojna je bila zelo priljubljena, kar je pričala številna vdeležba pri pogrebu.

Bog ji daj v miru počivat in večna luč naj ji sveti v prezgodaj izkopanem grobu.

† V Solkanu je umrla Gomišček Marija, stara 72 let. Tukaj zapušča hčer, poročeno Aljinovič, ki živi v Sarandí. Doma so še en sin in tri hčere. Maša za pokojno bo na Avellanedi 27 avgusta.

† V Sv. Lovrencu na Dravskem polju je dokončala svoje življenje 90 letna Turinova mama. Do svojega 90 leta je bila vedno zdrava. Bila je pa tudi vzorna krščanska mati številni družini. Dve hčeri učiteljic sta že upokojeni. Ostani otroci razkropljeni po širnem svetu. Sin Ludovik živi na Piñeyru. Naj pokojna v miru počiva. Maša zanjo bo na Avellanedi 10 septembra.

LISICA ZVITOREPKA

MAČEK IN LISICA

Zvitorepka je ozlovoljena šestovilila po krvavih stezah med robidovjem in srobotjem ter se silno žalostila, da ji je Repčica upihala kašo in jo še vrhu tega osramotila. Po trebuhu ji je krulilo bolj in bolj in oslabeleda je, da se je že komaj vlačila.

"Bogme, slabi časi gredó v deželo, slabi časi!" je mrmrala sama pri sebi, nejevoljno cinajoč. Ko je tako blodila, jo sreča Krnjav, ki je še neznansko jezo kuhal na lisico, ker jo je dolžil, da mu je odnesla krilatega prijatelja, petelinčka Petra.

Ogovori jo torej precej zasedajoče: "Dobber dan, gospa Zvitorepka! Kako se še kaj imate? Kakor se mi vidi, Vam že prav slaba prede, zakaj sicer ne bi zasledovali tako drobnih sirot, kakor je bil naš Peter. Seveda, takim korenjakom, kakor je Grebenjak, pač niste kos; pravkar sem zvedel na vasi, kako Vas je prelestil. Boga ste hvalili za meso, ki Vam je odletele na brezo, hahaha!"

Lisico podkuri in podžge to zbadanje. Prezirljivo zaviha nos, pomeri mačka od nog do glave pa mu zabrusi pod zobe: "Kaj bi se širokoustil, ti polizun zapečni! Le kar molči, pa rajši poslušaj: starega Grebenjaka ne bi hotela okusiti za živ svet ne; žal mi je zób, da bi jih polomila ob takem zateglem, žvarastem mesu. Kar so pa tiče tistega tvoraka slokobedrega Petra, bi mi moral biti še celó hvaležen, ne pa da mi očitaš takih pregreškov. Vzela sem ga k sebi, da ga ne bo gladu konec tam pri vašem skoropitem drvarju. Poleg tega ga pa učim tudi krojaštva, da prikroji moji deci za zimo kako kamižolico ali hlačiće."

"Jemnasta, ti da učiš Petra krojaštva, hahaha! Ta je pa bosa, hahaha!" se zagrohota Krnjav.

"Boš pa menda ti koga učil, zabiti brusáč! Prej bom jaz z repom streljala, kakor se ti naučiš kakega rokodelstva."

"In vendar je tudi meni v krvi neka umetnost," ugovarja maček Krnjav.

"Eh, to mora biti pa že kaj prida; kaj bi pač umelo tako sirotle, kakršno si ti!" se mu roga lisica.

"Nič drugega ne znam, kakor da brzo splezam na drevo, kadar so mi psi za petami."

"To je vsa tvoja učenost?" povpraša Zvitorepka prezirljivo. "Eh, revče, smiliš se mi; meni pa je umetnosti znanih sto in sto, in kaj šele, kadar odprem torbo,

polno zvijač! Le pojdi z mano, da te naučim, kako se psom pete unašajo!"

Medtem, ko se je lisica tako širokoustila, je prikoralak po stezi lovec z dvema psoma. Krnjav je naglo švignil na bližnje drevo in se utaboril med rogovi-lami v vršičku, sredi gostega vejevja in listja. Psa pa sta se zaprašila v lisico ter jo jela mikastiti in obdelovati, da je bilo joj!

"No, gospa lisica," se ji je posmehoval Krnjav, "pokažite vendar, pokažite svojih sto in sto umetnosti. Pa torbo odprite, da vidimo Vaše zvijače; le brzo jo odprite, saj Vam že dosti huda prede!"

Zvitorepko je mačkovo roganje hudo speklo. Drugikrat bi bila gotovo kako ostro zasolila škodoželjnemu jezičniku, toda zdaj ni bilo časa pregovarjati se; hudo ji je šlo za kožo. Junaško se je sicer otepala ljutih psov, pa navzlic temu so pršeli kosmiči iz njenega kožuha daleč na okrog. Toda otrsela se je neljubih mikaveev vendarle še poprej, nego ji je mogel lovec poslati svinčenega prosa za spomin. Prava sreča je tudi bila, da je imela prav v bližini enega svojih brlogov, kakršnih si je precejšnje število oskrbelo po gozdu. Bliškoma je smuknila v luknjo, in psa sta še ljuto bevskala pred nóro, ko jo je bila lisica že davno pomuzala skoz drugi izhod v temno goščavo.

"Pasja obist, oblast te udari, takega dneva pa še ne!" je godrnjala Zvitorepka, dospevši do varnega loža. "Vedi si ga čuk, ali so se vse živali zarotile proti meni, kralji? Ze vidim, treba bo opetnjastiti kakega človeka; živali so mi premodre. Ni kliek, nastrižem in opeharim vas še vse vprek!"

Za večerjo je ta dan lisica požirala svojo — jezo, a po glavi so ji rojile črne misli in snovala je peklenske naklepe.

LISICA S TREŠČIO, GOSJO, PURICO IN NEVESTO

Zvitorepka je premišljala in premišljala, kako bi ustregla lačnemu želodcu, po katerem ji je vedno bolj krulilo. "Eh, kaj, v Gorjance pojdem," sklene naposled, "tam so še vsaj ljudje, ki imajo kaj srea in še verjamejo možki besedi". Poiskala si je lepo, suho treščico in ubrala pot pod noge. Prišedši do samotnega gorjanskega dóma, je potrkala na vrata, milo proseč: "Usmilite se uboge lisičke sestričke; naj prenočim pri vas, ljudje božji!"

"Ej, pri nas je že itak brez tebe teno!"

"Saj vas ne bom nadlegovala; sama ležem na klop, repk stisnem pod klop, a treščico položim pod pečko."

In usmilili so se beračiće, ki je storila, kakor je bila obljubila; sama je legla na klop, rep podhulila pod klop, treščico pa položila pod pečko. Rano zjutraj je Zvitorepka potihoma vstala, sezgala suho trenje bi bila vsem klevetnikom kos!" ščico ter jela rentati: "Kje je moja treščica? Oh, moja lepa treščica, niti za tolsto gos je ne bi dala!"

Kmet — kaj si hoče — ji dá za treščico tolsto gos. Zvitorepka vzame gos in odkoraka svojim pótém, veselo prepeva-joč:

"Leži, leži stezičica, po njej teče lisičica sestričica; v rokah nese treščico, za treščico — gosico."

Trk, trk, trk! — potrka spet na vrata drugemu kmetiču.

"Kdo je zunaj?"

"Jaz, lisička sestrička; prenočite me, da vam Bog plati!"

"Saj je še nam samim pretesno!"

"Oh, prav nič vam ne bom v nadlego; sama ležem na klop, repk stisnem pod klop, a gosko položim pod pečko".

Odpri! so sladkoustni moledovalci, in legla je na klop, rep prifrknila pod klop, gos pa shranila pod pečko. Ob jutranji zori se vzkoleba pokonci, zadavi gos ter jo pohrusta; a nato jame razvneto kričati: "Kje je moja gos? Oh, moja lepa gosičica, niti za najtežjo purico je ne bi dala!"

Kmet — kaj si hoče — ji dá za gos pitano puro. A Zvitorepka vzame puro, odkoraka svojim pótém ter zapoje v mlado jutro:

"Leži, leži stezičica, po njej teče lisičica sestričica; v rokah nese treščico, za treščico gosico, za gosico — purico."

Trk, trk, trk! — potrka na duri tretjemu kmetiču.

"Kdo trka in kljuka?"

"Jaz, lisička sestrička; prosim vas, prenočite me ubogo siroto, ki nima svoje strehe!"

"Ne moremo; še nam tesno hodi!"

"Ej, saj ne bom sitnosti prodajala; ležem na klop, repk stisnem pod klop, a purico spravim pod pečko!"

(Dalje sledi.)

400 letnica Svete gore.

V velikem navdušenju so se vršile lepe slovesnosti. Že teden preje so Marijino podobo prenesli iz Svete gore v goriško stolnico.

Ko so jo v dolgi procesiji prinesli do Solkana, so jo sprejeli Solkaneci z vso častjo. Dvignili so jo na rame solkanski fantje z belimi šopki.

Pred mestom so jo sprejeli železničarji, ki so se na Njeno priprošnje rešili ob veliki nesreči pod Sveto goro. V uršulinskem vrtu na Katariniju so pričakovali mogočno Kraljico goriški nadškof, nad vse ljubljeni goriki rojak nadškof Fogar. Ljubke alegorične slike angeljčkov, mučencev in skupine, predstavljajoče prošnje v lavretanskih litanijah, so v večernem mraku kot nevidni duhovi valovali proti stolnici. Vse je občudovalo nad vse posrečeno skupino grgarskih deklet, oblečenih v narodno slovensko nošo iz časov prikazovanja. Računajo, da je nad 60.000 ljudi sprejelo Kraljico s Svete gore.

Ves teden je bilas tolna cerkev polna Marijinih častilcev. Za slovenske vernike so imeli izbrani govorniki ob petih zjutraj govore in pobožnosti.

Nad vse veličastna je pa bila slovesnost v soboto, 1.7 junija zvečer. Deževno nebo se je proti večeru izpremenilo. Množice z Brd, Vipave, Gor, pa tudi doli iz Istre, celo iz Pijemonta so se zgrinjale v mesto vse plapolajoče v zastavah in zelenju. Enaintrideset topovskih strelav s starega gradu je oznanjalo prihod beneškega patriarha kardinala Piazza. V nadškofijskem dvoreu so se zbrali vsi škofje julijske pokrajine, bila sta tudi goriški rojak nadškof Fogar in naš Solkanec prevz. škof s Krka dr. Srebrnič. Verno ljudstvo se je trlo okoli stolnice. Po slovesnih večernicah se je razvil mogočen sprevod do Travnika. Tu so podobo Kraljice postavili na poseben oder, s katerega je patriarh mogočno govoril desetisočim ljudstva. Ojačevalci so prenašali njegove besede zahvale in prošnje po vseh ulicah, kjer se je zbiralo verno ljudstvo v špalir. Nad 50.000 vernikov, ki so se poslavljali od Matere.

Na čelu sprevoda so bogoslovci nosili križ, za njimi so se vrstili balila, godbe, v angelčke oblečeni otročiči, alegorične skupine, zavodi z rdečimi lučkami, pevci, tri godbe, ki so spremljale petje otrok, križarji, pa spet v mučence oblečeni otročiči s palmovimi vejicami, redovniki; za preprostim križem je stojala neoficielna skupina kmečkih mož in žená z romarsko culico, prišli so iz najoddaljenejših vasic v stolnico in šli vso pot s podobo na Sveto goro; ta skupina je bila brez sijaja, a so bili res Marijini romarji. V dolgi vrsti so nato peli se-

menišeniki, mestna duhovščina, kanoniki. Pride šest škofov. Zdaj je tu milostna podoba, nosijo jo bogoslovci. Ob strani stopa straža. Za njo stopa kardinal s svojim dvorjanikom in spremstvom. Sprevod zaključuje reka ljudi.

V uršulinskem vrtu se procesija ustavi. Cerkevni knezi počaste podobo. Godbe zaigrajo zadnji pozdrav. Klici "Živjo Marija" donijo iz množice. Prikoraka strumna vrsta solkanskih fantov z belimi nageljni. Na krepka ramena dvignejo prestol s podobo. Sprevod se uredi, ne več s tolikim sijajem, a zato z še večjo prisrčnostjo. "Marija k Tebi" poje en sam mogočen zbor po solkanski cesti pod slavoloki in v Solkan. Tu so farani postavili kar štiri kolone. Na trgu pričakujejo solkanski in podgorski pevci in združeno zapoje Vodopivčevo "Svetogorski Kraljici". Tisoče lučic zamiglja po oknih. Sprevod narašča v veeltok, ki ga komaj utesnjujejo hiše in ozka pot navkreber. Ceselje prekipeva samo iz sebe, nič ni narejenega, nič predpisanega, niti rediteljev ni treba. Marija se sredi svojega ljudstva vrača na goro...

Lučke in baklje so lezle po poobčju na Preval in dalje na vrh. Zakasnele trume romarjev so pritekale in hodile še do polnoči. Nekaj čez polnoč je Marija prišla domov. Orgle zabučje, grgarski pevci pojo. Vi biserem ornatu pristopi prevz. škof Srebrnič. Tempelj se stresa od bučnega navdušenja in od "Lepa si, lepá si, roža Marija". Tisoči in tisoči ne morejo v cerkev, niti na ploščad na vrhu ne. Nihče ne misli na spanje. Ko posveti zor z morja v neprespana lica, so vsi blaženi, da so prečuli noč ob nogah Milostne.

Ob desetih je bilo slovesno kardinalovo opravilo. Še se valijo množice nah rib, druge odtekajo. Bleščeče večernice in papežev blagoslov zaključijo slovesnosti.

Podoba Čudodelne se zagrinja v somrak kadila, biseri na njej vztrepetajo. Po 400 letih se še vedno glasi iz podobe: "Jaz pa ostanem na gori..." in še: "Vsem, vseh jezikov in narodov bom blagoslavljala njih dom in rod s Svete gore nad Sočo in Adrijo."

ZOBJE TI NAGAJAJO?

Obrni se na našega prijatelja

Dr. ANDRES L. COPELLO

BRASIL 1057 v ponedeljek, sredo in petek od 3—8 ure.
RODRIGUEZ PEÑA 594 v torek, četrtek in soboto
od 2—8 ure.

POCENI IN SOLIDNO

Mati Elizabeta:

PESEM IZGNANCEV

Svetogorska Mati božja,
sladka misel duš udanih,
v dalje plavajo pozdravi
sre trpečih, sre izgnanih.
Ti nas ljubiš, Mati mila,
tisoč spon nas veže naTe,
glej, v trpljenju in izgnanstvu
bijejo vsa sreča zaTe.

Nasi daleč, nismo daleč,
za ljubezen ni daljave,
tisočkrat na dan vzhiteva
k Tebi naš najslajši Ave.
Ti nas ljubiš,....

Nekdaj smo ob vnožje Tvoje
križe in radosti deli,
zdaj iz dalje Tvoja roka
blagoslavlja, rane celi.
Ti nas ljubiš,....

Mati, na pomoč nam hiti,
kadar naš pogled Te išče,
bodi naših duš tolažba,
nas izgnancev zatočišče.
Ti nas ljubiš,....
V smrti, svetogorska Mati,
V smrti, svetogorska AMti,
Ti se skloni k naši želji,
iz izgnanstva, iz trpljenja
v dom nebeški nas popelji.
Ti nas ljubiš,....

EDINA SLOVENSKA GOSTILNA NA AVELLANEDI

Dobre jedi — dobra pijača
dobra preostrežba.

RESTAURANT INTERNACIONAL
KARL TERPLAN
Chacabuco 501, Avellaneda, FCS.

Ljubljanska opera bo gostovala v Trstu v juliju. Da so napovedi takšnega gostovanja v Trstu resnične, dokazuje poročilo tržaškega "Piccola", ki se ga je tudi naše primorsko prebivalstvo iz sreča razveselilo. Na sporedu je Borodinova opera "Knez Igor", Musorgskega "Boris Godunov" in Smetanova "Prodana nevesta". To gostovanje bo v drugi polovici meseca julija, če bodo le do tedaj odstranjene še nekatere tehnične ovire. Ljubljanska Opera je v Trstu imela svoje prvo izredno gostovanje leta 1937 in si je pridobila velik sloves med tamkajšnjim občinstvom. Tudi lani so vsi ljubitelji operne glasbe pričakovali takšnega izrednega užitka, a je gostovanje na žalost moralo odpasti. Letošnje gostovanje ljubljanske Opere z nestrpnostjo pričakuje ne samo tržaško, pač pa tudi okoliško občinstvo, ki bi rado čim prej spet slišalo svoje rojake od onstran meje.

Kot poročajo so se navedene predstave jako lepo obnesle.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Pasaje Salala 60

Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO**TARIFA REDUCIDA**

Concesión 2560.

Argentinski filmi

V DRŽAVNI KNJIŽNICI

Kateri argentinski Slovence ga ne pozna — vsaj po imenu — najglasovitejšega argentinskega pisatelja sedanjega dobe — Hugo Wast-a! Njegova plodnost je tako velika. Napisal je že toliko, da bi se mogel kosati z Angležem Walterjem Scottom, ki je zapustil 25 obširnih romanov. Hugo Wast ni ponesel slave Argentine samo po latinski Ameriki, kajti njegova dela so bila prestavljena v angleščino, nemščino, poljščino i. t. d. Jako je soroden španskemu pisatelju P. Luis Coloma, morda ga celo nadkriljuje. Njegovi romani so našli širok krog bralcev. Saj so izšla nekatera dela v Buenos Airesu in Santiago de Chile v 300—500.000 izvodih, kar je neslo založniku pa tudi pisatelju lepe tisočake. To je mogoče edinole v Ameriki kjer imamo od Kalifornije pa do Ognjene Zemlje preko 100 milijonov špansko govorečega prebivalstva. Njegovo najbolj priznano delo je roman "Breskvin cvet" (Flor de durazno), ki ga prevaja v slovenščino izseljenski starosta g. Miha Naglič, ki to deželo in jezik dobro pozna, ker je že 27 let v Argentini. V kratkem bo Duhovno Življenje postreglo svojim bralcem s to lepo povestjo.

Tekom l. 1932. je ljubljanski "Slovenec" prinašal kaj dobro uspel prevod Wastovega romana "Oro". Prevajalec ga je krstil "Zlato večnega Juda". V njem Wast opisuje mrzlično napredovanje Židov v Argentini posebno na gospodarskem in znanstvenem polju ter prerokuje, da bo l. 1950 njen predsednik Žid.

Hugo Wast je pseudonim njegovo pravo ime je Dr. Gustavo Martínez-Zuviria, rojen v pokrajini Santa Fe, star danes okrog 50 let, ki je od l. 1931 ravnatelj argentinske državne knjižnice v Buenos Airesu. Pa tudi v rodbinskem življenju se je Hugo Wast postavil: saj je očetoval nič manj kot 13 otrokom.

Državno knjižnico, nastanjeno v ulici México 560, je ustanovila glasovita "Junta revolucionaria" l. 1810, takoj ko se je Argentina otresla španske nadvlade. Očetje jezuiti so vzeli knjižnico pod svojo streho vse do l. 1902. ko se je preselila v sedanje poslopje, ki pa ni bilo prav za prav namenjeno njej, marveč držani loteriji za dobrodelnost. To je tudi vzrok da se knjižnica bori z mnogimi potežkočami tehničnega značaja. Obstojajo načrti za novo monumentalno zgradbo, ali kdaj bo parlament za to odobril potrebne milijone. Po tem novem načrtu bo knjižnica vsebovala reprezentativne prostore za ravnateljstvo in administracijo, predavalno dvorano, tiskarno, knjigovoznico, mizarsko delavnico, fotografski laboratorij, dvorane za knjige, restavracijo za čitatelje, posebne aparate za sušenje in čiščenje vlažnih knjig in rokopisov, ter oddelek za ognjegasec z lastnim lokalom. Knjižnica, ki je l. 1823 razpolagala s 17.229 knjigami, predstavlja dandanes ogromno duhovno zakladnico 360.000 knjig!

V tej knjižnici se hrani en izvod vsake stvari, ki se tukaj tiska. Tudi Duhovno Življenje imajo v vseh izvodih od prve številke.

Ogromno pažnjo posveča uprava knjižnice ohranitvi raznih dokumentov in rokopisov, ki imajo zgodovinsko vrednost. Zob časa kaj rad razgloda listine iz navadnega papirja. Zaradi tega so napravili prepise. Originale same pa hranijo v prozornem omotu iz "celofana", ki je nepremočljiv in prozoren.

Prezanimiva je dvorana Groussac, ki nosi svoje ime po bivšem ravnatelju knjižnice. Ta dvorana je izključno namenjena literarnim raziskovalcem. Dostop v to dvorano je dovoljen samo na posebno prošnjo.

Mozeg cele knjižnice je takozvani "fichero", ki obstoja iz približno enega milijona tablic. Na teh tablicah je označeno v katerih knjigah se nahajajo poglavja o katerisibodi panogi človeškega znanja. Obiskovalec se zanima na pr. za zdravstveno vedo ter se hoče podučiti recimo o vodenici. "Ficheros" mu bodo natančno označili knjige, ki govore o tem.

Pri vходу v knjižnico se mora vsak obiskovalec vpisati. Zastonj sem listal po knjigi. Slovenskega imena nisem našel nobenega pač pa poljske, ruske in litvanske...

Franc Dalibor.

PAZITE NA VAŠE KORISTI

zaupajoč nam Vaše

PRIHRANKE V HRANILNICO**DENARNE POŠILJKE VAŠI DRUŽINI****LADIJSKE PREVOZNE LISTKE (za domov in poklicne)**

ker naša banka, Vaš star prijatelj, Vam nudi vedno

VSE NAJBOLJŠE POGOJE**Jugoslovanski Oddelek**

Banco Holandés Unido

PODRUŽNICA BUENOS AIRESGlavno ravnateljstvo: **AMSTERDAM (Holandska)**

Centrala v Buenos Airesu:

Bmé. MITRE 234

vogal 25 de Mayo.

Podružnica v Buenos Airesu:

vogal Río Bamba.

CORRIENTES 1900**LADIJSKE VOZNE LISTE**

za vse paroplovne družbe dobite pri

CA. CENTRAL EUROPEA**SAN MARTIN 469**

po najnižji ceni

K A B I N O

zagotovimo vsakemu potniku brezplačno

VPOKLICNE KARTE PO ZELO**ZNIZANIH CENAH****HOTEL IN RESTAVRACIJA****"PACIFICO"****ANTON BOJANOVIĆ****CHARCAS 767-9 Telef. 31-8788.**

Modern hotel, zračne sobe, izvrstna postrežba, hladna in gorka kopel.

Cena 3—5 \$ s penzionom.

Blizu Retira!

V centru mesta!